

ДЪРЖАВЕН ВЕСТНИК 32

ИЗВЪНРЕДЕН
БРОЙ

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Вторник, 9 април 2024 г.

София

Цена 1,20 лв.

СЪДЪРЖАНИЕ НА ОФИЦИАЛНИЯ РАЗДЕЛ

Президент на Републиката

- ✓ [Указ № 100](#) за насрочване на избори за членове на Европейския парламент от Република България на 9 юни 2024 г. 1
- ✓ [Указ № 101](#) за назначаване на служебно правителство 1
- ✓ [Указ № 102](#) за насрочване на избори за Народно събрание на 9 юни 2024 г. 2
- ✓ [Указ № 103](#) за определяне на номерацията, наименованията и границите на изборните райони за произвеждане на избори за народни представители на 9 юни 2024 г. 2

Конституционен съд

- ✓ [Определение № 3](#) от 2 април 2024 г. по конституционно дело № 6 от 2024 г. 3

Министерство на земеделието и храните

- ✓ [Правилник](#) за изменение и допълнение на Правилника за устройството и дейността на Националната служба за съвети в земеделието 11

Министерство на енергетиката

- ✓ [Наредба № Е-РД-04-2](#) от 2 април 2024 г. за гаранциите за произход на енергията от възобновяеми източници 13

ОФИЦИАЛЕН РАЗДЕЛ

ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКАТА

УКАЗ № 100

На основание чл. 4, ал. 2 от Изборния кодекс

ПОСТАНОВЯВАМ:

Насрочвам избори за членове на Европейския парламент от Република България на 9 юни 2024 г.

Издаден в София на 9 април 2024 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:
Атанас Славов

2654

УКАЗ № 101

На основание чл. 99, ал. 5 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Назначавам служебно правителство в състав:

Димитър Борисов Главчев за служебен министър-председател на Република България;

Людмила Костова Петкова за служебен заместник министър-председател и служебен министър на финансите;

Калин Георгиев Стоянов за служебен министър на вътрешните работи;

Виолета Бориславова Коритарова-Касабова за служебен министър на регионалното развитие и благоустройството;

Ивайло Цветанов Иванов за служебен министър на труда и социалната политика;

Атанас Димитров Запрянов за служебен министър на отбраната;

Стефан Димитров Димитров за служебен министър на външните работи;

Мария Енчева Павлова за служебен министър на правосъдието;

Галин Борисов Цокков за служебен министър на образованието и науката;

Галя Георгиева Кондева-Мънкова за служебен министър на здравеопазването;

Найден Владиславов Тодоров за служебен министър на културата;

Петър Величков Димитров за служебен министър на околната среда и водите;

Кирил Маринов Вътев за служебен министър на земеделието и храните;

Георги Йорданов Гвоздейков за служебен министър на транспорта и съобщенията;

Петко Георгиев Николов за служебен министър на икономиката и индустрията;

Росен Андреев Карадимов за служебен министър на иновациите и растежа;

Владимир Асенов Малинов за служебен министър на енергетиката;

Валентин Атанасов Мундров за служебен министър на електронното управление;

Евтим Петров Милошев за служебен министър на туризма;

Георги Николов Глушков за служебен министър на младежта и спорта.

Издаден в София на 9 април 2024 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:
Атанас Славов

2655

УКАЗ № 102

На основание чл. 98, т. 1 във връзка с чл. 99, ал. 5 от Конституцията на Република България

ПОСТАНОВЯВАМ:

Насрочвам избори за Народно събрание на 9 юни 2024 г.

Издаден в София на 9 април 2024 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:
Атанас Славов

2656

УКАЗ № 103

На основание чл. 102, ал. 1 от Конституцията на Република България във връзка с чл. 249 от Изборния кодекс и § 56 от заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Изборния кодекс (ДВ, бр. 104 от 2022 г.)

ПОСТАНОВЯВАМ:

Определям номерацията, наименованията и границите на изборните райони за произвеждане на избори за народни представители на 9 юни 2024 г., както следва:

1. Първи изборен район – Благоевградски, включващ общините: Благоевград, Банско, Белица, Гоце Делчев, Гърмен, Кресна, Петрич, Разлог, Сандански, Сатовча, Симитли, Струмяни, Хаджидимово и Якоруда.

2. Втори изборен район – Бургаски, включващ общините: Бургас, Айтос, Камено, Карнобат, Малко Търново, Несебър, Поморие, Приморско, Руен, Созопол, Средец, Сунгурларе и Царево.

3. Трети изборен район – Варненски, включващ общините: Варна, Аврен, Аксаково, Белослав, Бяла, Ветрино, Вълчи дол, Девня, Долни чифлик, Дългопол, Провадия и Суворово.

4. Четвърти изборен район – Великотърновски, включващ общините: Велико Търново, Горна Оряховица, Елена, Златарица, Лясковец, Павликени, Полски Тръмбеш, Свищов, Стражица и Сухиндол.

5. Пети изборен район – Видински, включващ общините: Видин, Белоградчик, Бойница, Брегово, Грамада, Димово, Кула, Макреш, Ново село, Ружинци и Чупрене.

6. Шести изборен район – Врачански, включващ общините: Враца, Борован, Бяла Слатина, Козлодуй, Криводол, Мездра, Мизия, Оряхово, Роман и Хайредин.

7. Седми изборен район – Габровски, включващ общините: Габрово, Дряново, Севлиево и Трявна.

8. Осми изборен район – Добрички, включващ общините: Добрич-град, Балчик, Генерал Тошево, Добричка, Каварна, Крушари, Тервел и Шабла.

9. Девети изборен район – Кърджалийски, включващ общините: Кърджали, Ардино, Джебел, Кирково, Крумовград, Момчилград и Черноочене.

10. Десети изборен район – Кюстендилски, включващ общините: Кюстендил, Бобов дол, Бобошево, Дупница, Кочериново, Невестино, Рила, Сапарева баня и Трекляно.

11. Единадесети изборен район – Ловешки, включващ общините: Ловеч, Априлци, Летница, Луковит, Тетевен, Троян, Угърчин и Ябланица.

12. Дванадесети изборен район – Монтана, включващ общините: Монтана, Берковица, Бойчиновци, Брусарци, Вълчедръм, Вършец, Георги Дамяново, Лом, Медковец, Чипровци и Якимово.

13. Тринадесети изборен район – Пазарджишки, включващ общините: Пазарджик, Батак, Белово, Брацигово, Велинград, Лесичово, Панагюрище, Пещера, Ракитово, Септември, Стрелча и Сърница.

14. Четиринадесети изборен район – Пернишки, включващ общините: Перник, Брезник, Земен, Ковачевци, Радомир и Трън.

15. Петнадесети изборен район – Плевенски, включващ общините: Плевен, Белене, Гулянци, Долна Митрополия, Долни Дъбник, Искър, Кнежа, Левски, Никопол, Пордим и Червен бряг.

16. Шестнадесети изборен район – Пловдив, включващ община Пловдив.

17. Седемнадесети изборен район – Пловдивски, включващ общините: Асеновград, Брезово, Калояново, Карлово, Кричим, Куклен, Лъки, Марица, Перущица, Първомай, Раковски, Родопи, Садово, Сопот, Стамболийски, Съединение и Хисаря.

18. Осемнадесети изборен район – Разградски, включващ общините: Разград, Завет, Исперих, Кубрат, Лозница, Самуил и Цар Калоян.

19. Деветнадесети изборен район – Русенски, включващ общините: Русе, Борово, Бяла, Ветово, Две могили, Иваново, Сливо поле и Ценово.

20. Двадесети изборен район – Силистренски, включващ общините: Силистра, Алфатар, Главиница, Дулово, Кайнарджа, Ситово и Тутракан.

21. Двадесет и първи изборен район – Сливенски, включващ общините: Сливен, Котел, Нова Загора и Твърдица.

22. Двадесет и втори изборен район – Смолянски, включващ общините: Смолян, Баните, Борино, Девин, Доспат, Златоград, Мадан, Неделино, Рудозем и Чепеларе.

23. Двадесет и трети изборен район – София, включващ районите: „Витоша“, „Изгрев“, „Красно село“, „Лозенец“, „Младост“, „Панчарево“, „Студентски“ и „Триадица“.

24. Двадесет и четвърти изборен район – София, включващ районите: „Възраждане“, „Искър“, „Кремиковци“, „Оборище“, „Подуяне“, „Сердика“, „Слатина“ и „Средец“.

25. Двадесет и пети изборен район – София, включващ районите: „Банкя“, „Връбница“, „Илинден“, „Красна поляна“, „Люлин“, „Надежда“, „Нови Искър“ и „Овча купел“.

26. Двадесет и шести изборен район – Софийски, включващ общините: Антон, Божурище, Ботевград, Годеч, Горна Малина, Долна баня, Драгоман, Елин Пелин, Етрополе, Златица, Ихтиман, Копривщица, Костенец, Костинброд, Мирково, Пирдоп, Правец, Самоков, Своге, Сливница, Чавдар и Челопеч.

27. Двадесет и седми изборен район – Старозагорски, включващ общините: Стара Загора, Братя Даскалови, Гурково, Гълъбово, Казанлък, Мъглиж, Николаево, Опан, Павел баня, Раднево и Чирпан.

28. Двадесет и осми изборен район – Търговишки, включващ общините: Търговище, Антоново, Омуртаг, Опака и Попово.

29. Двадесет и девети изборен район – Хасковски, включващ общините: Хасково, Димитровград, Ивайловград, Любимец, Маджарово, Минерални бани, Свиленград, Симеоновград, Стамболово, Тополовград и Харманли.

30. Тридесети изборен район – Шуменски, включващ общините: Шумен, Велики Преслав, Венец, Върбица, Каолиново, Каспичан, Никола Козлево, Нови пазар, Смядово и Хитрино.

31. Тридесет и първи изборен район – Ямболски, включващ общините: Ямбол, Болярово, Елхово, Стралджа и Тунджа.

Издаден в София на 9 април 2024 г.

Президент на Републиката:
Румен Радев

Подпечатан с държавния печат.

Министър на правосъдието:
Атанас Славов

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 3

от 2 април 2024 г.

по конституционно дело № 6 от 2024 г.

Конституционният съд в състав: председател: Павлина Панова, членове: Мариана Карагъзова-Финкова, Константин Пенчев, Филип Димитров, Таня Райковска, Надежда Джелепова, Атанас Семов, Красимир Влахов, Янаки Стоилов, Соня Янкулова, Борислав Белазелков, Десислава Атанасова, при участието на секретар-протоколита Росица Симова разгледа в закрито заседание на 2.04.2024 г. конституционно дело № 6/2024 г., докладвано от съдия Таня Райковска.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България във фазата на произнасяне по допустимост на искането по реда на чл. 19, ал. 1 от Закона за Конституционен съд (ЗКС).

Делото е образувано на 31.01.2024 г. по искане на съдебен състав на Софийския районен съд за установяване на противоконституционност на § 1 от Закона за изменение и допълнение на Семейния кодекс (ЗИДСК, ДВ, бр. 106 от 22.12.2023 г.).

Вносителят твърди и привежда доводи за противоконституционност на оспорената разпоредба – § 1 ЗИДСК, поради противоречие с чл. 4, чл. 32, ал. 1, чл. 47, ал. 1, чл. 56, чл. 88, ал. 1 и чл. 122, ал. 1 във връзка с чл. 117, ал. 1 от Конституцията.

В искането се поддържа, че „приетите изменения само с едно гласуване в пленарна зала нямат никаква връзка с предложенията по внесения първоначално законопроект, който се отнася до материята на осиновяването, а засягат въпросите за брачната възраст“. Вносителят посочва, че макар и според практиката на Конституционния съд, обективирана в Решение № 10 от 13.09.2012 г. по к.д. № 15/2011 г., „Народното събрание да има право на известна преценка дали дадено правило е съобразено, или не с обхвата на законопроекта, внесен на първо четене“, според него е налице „пряко противоречие с чл. 88, ал. 1 от Конституцията“.

Поддържа се също така, че чрез разпоредбата на § 1 ЗИДСК се засяга правната сигурност, тъй като „в случая на [непълнолетни] лица, които са имали право да поискат от районния съд разрешение за встъпване в брак и се е развило вече част от това производство, законодателят отнема възможността да сключат такъв брак и напълно изключва ефекта на това производство“.

Изброяват се и нарушения на чл. 47, ал. 1 и чл. 32, ал. 1 от Конституцията, тъй като с отмяната на чл. 6, ал. 2, 3 и 4 СК „се отнема възможността за сключване на брак преди

навършване на пълнолетие и се засяга един важен комплекс от права, които уредбата на чл. 6, ал. 2 – 3 СК беше призвана да охранява“. Изложени са обстоятелства, релевантни според районния съдия, за тази категория охранителни съдебни производства, които той твърди, че попадат в обхвата на преценка на решаващия съд по вече отменения чл. 6, ал. 2, 3 и 4 СК – евентуална бременност на непълнолетното лице, преценка на интересите на детето, трудности при установяването на бащинство извън брака, нарушаване на правото на детето да бъде възпитавано от двамата родители, затруднения при установяване на биологичния произход на децата, родени от непълнолетни, дееспособност по трудовото право и „нарушаване на правото на личния живот по чл. 32, ал. 1, изр. първо от Конституцията, което включва позитивни задължения за държавата“.

В искането съдът посочва, че „поради отпадане на действащата правна уредба стои въпросът дали може да се продължи производството пред съда, разглеждащ делото, тъй като то вече е започнало, а междувременно законът, позволяващ съдът да даде разрешение за сключване на брак от непълнолетен, е отменен. Липсва разпоредба в този смисъл“.

Искането е направено от субект на инициатива съгласно чл. 150, ал. 2 от Конституцията – съд (съдебен състав), и е съобразено, след изпълнение на указанията, дадени от председателя на Конституционния съд в разпореджанието от 12.01.2024 г., с изискуемите от чл. 17, ал. 1 и 2 ЗКС и чл. 18, ал. 1 и 2 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд (ПОДКС) форма и реквизити.

Искането е за установяване на противоконституционност на разпоредба от закон съгласно чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията. Сезиращият съд посочва, че иска „обявяване на противоконституционност на § 1 ЗИДСК, с който са отменени чл. 6, ал. 2, 3 и 4 СК“, като се позовава на изрично посоченото в Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5/2019 г.: „Закон, отменящ действащ закон, без да дава нова правна уредба на същите обществени отношения, остава годен предмет на контрол за конституционност, независимо от влизането му в сила, тъй като запазва самостоятелно значение“.

Конституционният съд не се е произнасял с решение или с определение за недопустимост по искане с посочения предмет, поради което не е налице отрицателната процесуална предпоставка по смисъла на чл. 21, ал. 6 ЗКС.

От приложените по конституционното дело документи – искане до Конституционния съд от 31.01.2024 г. и Определение № 369 от 4.01.2024 г. по гр. д. № 63147/2023 г. на Софийския районен съд, 149-и състав, се установява, че частното гражданско дело е образувано „по искане за разрешаване на непълнолетна

да сключи граждански брак“ и в хода на съдебното производство, с влизането в сила на § 1 от Закона за изменение и допълнение на Семейния кодекс, приложимият закон – чл. 6, ал. 2 от Семейния кодекс, е отменен. Към момента на сезиране на Конституционния съд производството по делото е висящо съгласно информацията от заверените копия от документи, представени от вносителя. С определение от 27.02.2024 г. районният съд е спрял производството по частното гражданско дело.

Според чл. 6, ал. 2 (отменен с оспорения § 1 ЗИДСК) от Семейния кодекс „По изключение, ако важни причини налагат това, брак може да сключи и лице, навършило шестнадесет години, с разрешение на районния съдия по постоянен адрес на лицето. Ако и двамата встъпващи в брак са непълнолетни и имат различен постоянен адрес, разрешението се дава от районния съдия на адреса на единия от встъпващите в брак по техен избор“. Алинея 3 на чл. 6 СК въвежда изискване за изслушване на двамата встъпващи в брак, родителите или попечителя на непълнолетния, а следващата ал. 4 посочва, че с встъпване в брак непълнолетният става дееспособен, но може да се разпорежда с недвижим имот само с разрешението на районния съдия по постоянен адрес на непълнолетния.

Както Конституционният съд е посочил в Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5/2019 г., „Въпросът за конституционностобразността на приложимия по висящото дело закон, независимо от модела на конституционно правосъдие, винаги има преюдициален характер – такъв въпрос не би имало мотив да се поставя и решава, ако отговорът на същия няма да има ефект за разрешаването на правния спор, по повод на който е сезиран Конституционният съд“.

По отношение на посоченото в искането частно гражданско дело № 63147/2023 г. на Софийския районен съд, 149-и състав, към момента на образуване на делото (17.11.2023 г.) разпоредбите на чл. 6, ал. 2 – 4 СК са част от действащото право и имат регулативно действие до влизане в сила на ЗИДСК (§ 44 – влизане в сила в деня на обнародване на закона) (обн., ДВ, бр. 106 от 22.12.2023 г.). Преди произнасянето на районния съд с окончателен охранителен акт (определение) разпоредбите на чл. 6, ал. 2 – 4 СК са отменени – извадени са от системата на действащото право. В отменените разпоредби от Семейния кодекс се съдържат посоченото по-горе изключение от правилото (от т.нар. брачно пълнолетие – 18-годишна възраст, с навършването на която се придобива брачна дееспособност), предпоставките за прилагането му, редът, по който се установява тяхното наличие, както и еманципацията на непълнолетния, която настъпва с встъпването в брак.

Следва да се отбележи, че производството по частното гражданско дело на Софийския

районен съд, свързано с прилагането на чл. 6, ал. 2 СК (отм.), е охранително – в случая съдът не правораздава, а изпълнява функция по съдебна администрация. То е едностранно, образувано е по искане на молител, при което не възниква правен спор, а се търси съдействие от компетентния държавен орган – районния съд. Актът на съда не е акт за защита на накърнено гражданско право, а е акт на съдебно съдействие, предназначен да породи благоприятни за молителя правни последици. Постановеният съдебен акт в това производство (определение, което е окончателно) няма сила на пресъдено нещо и не прегражда пререшаването на въпроса по исков ред. Предназначението на производството пред районния съд по чл. 6, ал. 2 СК (отм.) е да се установи наличието на нормативно определените предпоставки за прилагане на едно изключение от установеното правило в Семейния кодекс, свързващо брачното пълнолетие с навършване на 18-годишна възраст.

Предвиденият в Основния закон демократичен ред за формиране волята на законодателя би бил съществено ограничен, ако на конституционно ниво се определя политическата целесъобразност при реализация на законодателната дейност от избраното представително учреждение, включително и по отношение конкретно на възможността за сключване на брак от непълнолетни. Конституцията, като защитава института на брака, единствено установява структуроопределящите елементи на брака – съюз между мъж и жена, основан на доброволност и равноправие. Тази уредба не включва минималната брачна възраст, а предоставя определянето ѝ на законодателя, който, изразявайки актуализираната политическа воля на титуляря на държавна власт, разполага със свобода на преценка, основана на неговата демократична легитимност (чл. 46, ал. 3 от Конституцията).

Съществуващата до влизане в сила на оспорения § 1 ЗИДСК правна възможност за сключване на брак от непълнолетни по изключение не е елемент от конституционно защитеното ядро на брака, поради което нейната отмяна няма ефект на правно препятствие за осъществяване на свободата за сключване на брак, за пълноценно прилагане на конституционния институт на брака. Конституцията в чл. 46, ал. 3 предвижда нормотворческата компетентност на текущия законодател в тази материя – да създаде такива правила относно условията за сключване на брак, каквито той прецени в съответствие с конституционно установеното ядро на брачния институт, без да възлага задължение за въвеждане на изключение от установеното правило за брачно пълнолетие и сключване на брак от непълнолетни лица.

Конституционният съд подчертава, че както (първичното) предвиждане на такава възможност в законодателството, така и

нейната последваща отмяна са оставени на преценката на текущия законодател. При изпълнение на тази нормотворческа задача законодателят трябва да балансира предоставянето на правна възможност за сключване на брак от непълнолетни с такива основни права на детето, като правото на равенство, независимост и физическа неприкосновеност, достъп до образование, защита от експлоатация или от съществуващи практики, превърнали се в хода на развитието на обществения живот в заплаха за хармоничното развитие на детето, в частност предотвратяване на „ранните бракове“.

Проявление на нормотворческата свобода на преценка на законодателя, по смисъла на чл. 46, ал. 3 от Конституцията, е да приеме обективизираното в § 1 ЗИДСК решение за отмяна на въведено в Семейния кодекс изключение – т.е. на съществуващата преди обсъжданото тук изменение правна възможност за сключване на брак от непълнолетни (навършили 16 години). Тази свобода на преценка принадлежи към съществените характеристики на парламентарното учреждение в демократичната правова държава. Тя не може да бъде ограничавана (вкл. чрез контрола за конституционност) отвъд пределите, зададени от конституционно защитеното ядро на института на брака в чл. 46, ал. 1 и 2 от Конституцията, които в настоящия случай не са престъпени.

От изложеното следва, че в действителност вносителят въз основа на изложените от него аргументи въвежда като предмет на оспорване по настоящото производство решение на демократично легитимирания законодател, което е в конституционно гарантираното му пространство на законотворческа дискреция.

Конституционният съд не може чрез контрола за конституционност да замести избора на законодателя как да бъдат уреждани един или друг кръг обществени отношения, стига този избор да не влиза в противоречие с конституционните ценности и принципи и да не засяга по конституционно недопустим начин същността на правата, гарантирани от Основния закон.

Общественият интерес за защита на правата на детето срещу нарушаването им от „ранни/детски“ бракове, с който е мотивирана отмяната чрез § 1 ЗИДСК (на правната възможност за сключване на брак от непълнолетен – чл. 6, ал. 2 – 4 СК), е очертал водещата законодателна цел, която не може да бъде оспорвана единствено с правни съображения.

Съдът обръща внимание, че в смисъла на направената преценка по целесъобразност от законодателя, довела до приемането на оспорения § 1 ЗИДСК, са и отправените Препоръки към Република България от Комитета по правата на детето към ООН от 1997 г., 2008 г. и от 3.06.2016 г., раздел III.B, т. 18 – „Да се измени Семейният кодекс така, че да се пре-

махнат всички изключения, които позволяват бракове за всеки под 18 години“; Резолюция R₈_ТА(2017)0379 на Европейския парламент от 4.10.2017 г. относно прекратяване на сключване на брак в детска възраст и Резолюция R₈_ТА(2018)0292 на Европейския парламент от 4.07.2018 г. относно следващи стъпки с оглед изготвяне на външна стратегия на ЕС срещу ранните и принудителните бракове.

В модерната демократична държава публичната власт е длъжна не просто да се въздържа от посегателства върху основните права (на детето), но и да се грижи за тях чрез позитивни действия, вкл. като чрез ефективни правни мерки ги защитава срещу нарушаването им от негативни социални явления, каквито са „ранните/детските“ бракове. Това задължение на държавата е функция от същността на основните права като обективни ценности на установения конституционен правен ред.

Разпоредбата на § 1 ЗИДСК се основава на и в него е обективирана определена концепция за защита на правата на детето. Конституцията предвижда защитата като цел, но не установява в детайли способите за нейната реализация. Законодателят е натоварен да определи по нормативен път способите, върху които се проектира концепцията правата на детето да бъдат защитени, включително срещу „ранни/детски“ бракове, и при изпълнение на тази задача разполага със свобода на преценка.

Конституционната юрисдикция в контекста на демократичното управление следва да държи сметка за границите на възложената ѝ власт и внимателно да преценява дали следва да се произнася по въпроси, за които конституционният императив постановява, че те се решават от институции, разполагащи със свобода на преценка по целесъобразност (в този смисъл Определение № 2 от 2023 г. по к.д. № 1/2023 г.; Определение № 6 от 2023 г. по к.д. № 3/2023 г.).

Принципът на правна сигурност, на който се позовава вносителят на искането, не може да се идентифицира с абсолютно недопускане на промяна в действащата законодателна рамка на условията за сключване на брак. Очакванията на правните субекти да не се променя законодателството в тази сфера на обществени отношения не са конституционно защитени, особено когато те се основават на продължаване на действието на определено правно положение, за което не може да се предпоставя, че ще бъде непременно съхранено от законодателя като обществено потребно и социално оправдано (Решение № 5 от 2017 г. по к.д. № 12/2016 г.).

Такъв е и настоящият случай. Щом като с цел защита на основни права на детето срещу нарушаването им от „ранни/детски“ бракове законодателят преценява, че следва да предприеме мерки от нормативно естество, които да доведат до подходяща и ефективна защита, то изпълнението на тази задача включва и

промяна на позитивноправната уредба на минималната възраст на встъпващите в брак. Оспорената законодателна промяна преследва именно тази цел, поради което преценката за нейната целесъобразност е изцяло на законодателя, а не на Конституционния съд.

С настоящото искане съдебният състав очаква чрез контрола за конституционност на атакуваната (отменителна) норма да бъде на практика пряко решен въпрос, който Конституцията изрично е резервирала за законодателя (чл. 46, ал. 3) и решението на който е свързано с преценка по целесъобразност – конкретен избор на политика в областта на брака и семейството. Този избор се обосновава с необходимостта от приоритетна защита на определени конституционни ценности и преценката за това е прерогатив на законодателното учреждение.

Изложените по-горе съображения, обосноваващи недопустимост на искането, са относими и спрямо релевираното от вносителя процедурно нарушение на чл. 88, ал. 1 от Основния закон. Според трайната практика на съда преценката дали направените между първо и второ гласуване предложения за промени противоречат на принципите и обхвата на законопроекта, приет на първо гласуване, принадлежи единствено на Народното събрание (Решение № 5 от 2009 г. по к.д. № 6/2009 г., т. 4; Решение № 10 от 2012 г. по к.д. № 15/2011 г.), поради което също така не е задача на съда в настоящото производство да замества суверенната преценка на парламента.

Конституционният съд намира за уместно да напомни, че в Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5/2019 г., мотивирайки своето решение по т. 3 от диспозитива, е приел, че правният ефект на Тълкувателно решение № 22 от 1995 г. по к.д. № 25/1995 г. в посочената му част е изчерпан, то е изгубило актуалност и е неприложимо, което налага изоставяне на разбирането за възстановителното действие при всички случаи на решенията на Конституционния съд. След задължителното тълкуване на чл. 151, ал. 2 от Конституцията, дадено с Решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5/2019 г., в т. 3 от него е посочено: „Решението на Конституционния съд, с което закон, изменящ или отменящ действащ закон, се обявява за противоконституционен, няма възстановително действие“, дори и в хипотезата, при която за противоконституционен е обявен закон, отменящ действащ, без да дава нова правна уредба на същите обществени отношения, които са били предмет на регулиране от отменения закон.

Конституционният съд по повод на конкретното сезиране намира, че то не може да постигне заложеното в разпоредбата на чл. 150, ал. 2 от Конституцията, а именно – осъществяване на ефективно сътрудничество между сезиращия съд и Конституционния съд с оглед решаването на висящото пред районния

съд дело в съответствие с постановеното от конституционната юрисдикция решение.

Конституционният съд отбелязва, че не дължи произнасяне по тази част от искането, съдържаша въпроси, свързани с присъща правораздавателна дейност – като определяне на характера на атакуваните законови норми (материалноправни и/или процесуалноправни), и какво би било действието на закона във времето, включително спрямо заварени факти и правоотношения, доколкото са все въпроси изцяло в компетентността на сезиращия районен съд.

Конституционният съд намира за необходимо да подчертае също така, че оспорването на конституционособразността на разпоредби от закон от страна на съд (съдебен състав) не обвързва съда да разгледа отправеното до него искане по същество – той сам преценява дали поставеният за разрешаване в искането въпрос е от кръга на неговата компетентност и дали да постави в ход своята юрисдикция (в този смисъл Определение № 2 от 2021 г. по к.д. № 15/2021 г. и Определение № 2 от 2024 г. по к.д. № 8/2024 г.).

Отклоняването на едно искане е важно юрисдикционно средство, с което съдът разполага, за да бъде реализирано предназначението на конституционното правосъдие и изпълнена ролята на всеки съд с конституционни функции – да осигурява върховенство на Конституцията като съществено проявление на конституционната правова държава (според Определение № 2 от 2023 г. по к.д. № 1/2023 г.). Водеща в настоящия случай е именно тази роля на Конституционния съд, която изисква съдът да зачита конституционно предоставената на политическата институция с най-висока степен на демократична легитимност дискреция при законодателна уредба на начините, по които да бъдат защитени правата на детето срещу нарушаването им, включително от „ранни/детски“ бракове. Обратното би означавало, че конституционната юрисдикция може да определи и наложи на законодателя свои концептуални виждания в разглежданата материя.

Гореизложените констатации и съображения, основани и на мотивите на вносителя за несъответствие на приложим по делото закон с Конституцията, дават основание на съда да направи извод, че производството по настоящото дело не следва да премине към преценка по същество, а да бъде отклонено като недопустимо.

Предвид изложените съображения и на основание чл. 13 ЗКС и чл. 25, ал. 1 и чл. 26, ал. 1 ПОДКС Конституционният съд

О П Р Е Д Е Л И :

Отклонява искането на Софийския районен съд, 149-и състав, за установяване на противоконституционност на § 1 от Закона за

изменение и допълнение на Семейния кодекс (ДВ, бр. 106 от 22.12.2023 г.).

Прекратява производството по конституционно дело № 6/2024 г.

Връща искането на вносителя заедно с препис от определението и ч.г.р.д. № 63147/2023 г.

Определението е подписано с особено мнение от съдиите Янаки Стоилов, Соня Янкулова и Борислав Белазелков.

Председател:
Павлина Панова

ОСОБЕНО МНЕНИЕ на съдия Янаки Стоилов по Определение № 3 от 2.04.2024 г. по к.д. № 6/2024 г.

Особеното мнение изразява несъгласието ми с отклоняване на искането на състав/съдия от Софийския районен съд за установяване на противоконституционност на § 1 от Закона за изменение и допълнение на Семейния кодекс, който отменя чл. 6, ал. 2, 3 и 4 от същия кодекс – приложими по образуването от районния съд гражданско дело.

Искането, с което е сезиран, дава повод на Конституционния съд да преосмисли практиката си по спорове, които имат за предмет прилагането на чл. 88, ал. 1 от Конституцията, както и да анализира различните последици от действието на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5/2019 г., но не го е направил.

Опорен аргумент за отклоняване на искането е практиката на Конституционния съд по спорове относно прилагането на чл. 88, ал. 1 от Конституцията. Прекратяването на настоящото конституционно производство прегражда пътя за обсъждане по същество на този въпрос, но не отнема възможността да се изложат съображения по него в особено мнение.

В редица решения Конституционният съд отбелязва, че предложенията за промени в приет на първо четене закон не трябва да противоречат на неговите принципи и да излизат от неговия обхват (Решение № 14 от 2001 г. по к.д. № 7 от 2001 г., Решение № 7 от 2005 г. по к.д. № 1/2005 г., Решение № 8 от 2010 г. по к.д. № 2/2010 г. и др.). Съдът като потвърждава тези две ограничения пред законодателя, въпреки това неколккратно заявява, че преценката за тяхното съобразяване принадлежи единствено на Народното събрание (Решение № 5 от 2009 г. по к.д. № 6/2009 г., Решение № 10 от 2012 г. по к.д. № 15/2011 г., Решение № 1 от 2020 г. по к.д. № 17/2018 г.). В определението по настоящото дело дори се изтъква, че „не е задача на съда в настоящото производство да замества суверенната преценка на парламента“. Ако парламентът наистина разполага със суверенна преценка как да приема законите, това би означавало, че в тези си действия той не е обвързан от Основния закон и разполага с неограничена власт да променя по какъвто и да е начин приет на първо гласуване закон.

От това следва, че неговата преценка по поставения спорен въпрос е единствена и окончателна, поради което контролът от страна на Конституционния съд е само номинален, а не реален. Категорично не приемам такава логика и извода, до който тя води.

В някои случаи преценката дали едни, или други предложения за промени в приет на първо гласуване закон се отнасят към неговия предмет и попадат в неговия обхват, е подчертано дискуссионна. Такива случаи бих определил като гранични и по отношение на тях е желателно конституционната юрисдикция да проявява въздържаност, когато упражнява контрол върху законодателния процес. Многократно обаче различни легислатури преди второто гласуване на закон допускат за разглеждане и приемат предложения, които нямат нищо общо с приетия на първо гласуване закон. Тези действия са в противоречие с чл. 80, ал. 1, изречение трето и чл. 81, ал. 2, изречение трето от Правилника за организацията и дейността (ПОДНС) на 49-ото Народно събрание. Посочените разпоредби изключват обсъждане и приемане на предложения, които противоречат на принципите и обхвата на приетия на първо гласуване закон. Конституционният съд не контролира пряко изпълнението на ПОДНС, но посочените разпоредби служат за конкретизация на съдържанието на чл. 88, ал. 1 от Конституцията при неговото прилагане. Съдът не бива да е безучастен, когато е сезиран да упражни контрол върху закон с оглед на (не)съответствие с предписания от Конституцията ред. Иначе всяко едно мнозинство в Народното събрание, което знае, че неговите действия не подлежат на ефективна проверка от конституционната юрисдикция, би могло да пренебрегне предвидените правила за приемане на актовете на Народното събрание (аргументи в този смисъл са изложени в особеното мнение по Решение № 3 от 2024 г. по к.д. № 13/2023 г.).

При положение че Конституционният съд оставя преценката за начина на приемане на законите единствено на Народното събрание, т.е. на мнозинството, подкрепило закона, той по същество отчасти повтаря вече преодоляна от конституционната теория и практика възглед от времето преди създаване на конституционните юрисдикции в Европа – парламентът сам осигурява съответствието на законите с Основния закон. Друга последица от актуалната практика на Конституционния съд във връзка с прилагането на чл. 88, ал. 1 от Конституцията е, че тази разпоредба остава без ефективна защита, което едновременно отслабва принципите на върховенство и пряко действие на Конституцията. В крайна сметка това противоречи на принципа на правовата държава във формален смисъл, който в континенталната правна система исторически и логически предшества неговия материален смисъл.

Повечето от мотивите на определението отиват отвъд въпросите по допустимостта на искането, без обаче да откриват пътя към решаващата фаза на производството. Така или иначе в него се привеждат доводи за запазване на оспорения § 1 от ЗИД на Семейния кодекс. Внесеният и приет на първо гласуване законопроект съдържа промени относно осиновяването. Между първото и второто гласуване се правят предложения за промени в друг институт – на брака. В резултат на това се отменя възможността за встъпване в брак преди навършване на 18-годишна възраст, т. нар. брачна еманципация. Дали да има или не такава възможност и дали тя изцяло да зависи от преценката на законодателя, са въпроси, които налагат обсъждане на направеното искане по същество. Съгласен съм, че създаването на изключения от общите изисквания за встъпване в брак предполага преценка по целесъобразност от страна на националната представителна институция – Народното събрание. Проблемът с ранните бракове обаче има две страни: от една страна, са лицата, които, без да имат необходимия социален капацитет, създават деца, от друга страна, са децата на непълнолетни лица. Правата на децата на непълнолетни лица заслужават поне равностойна закрила от обществото и държавата, за да разчитат на грижа в семейството, включително чрез възможност при определени условия техните родители, макар и непълнолетни, да сключат брак. Илюзия е да се очаква, че такъв тежък социален проблем може да се реши преди всичко с отпадане на възможността ненавършили пълнолетие лица да встъпват в брак.

Друг опорен аргумент за отклоняване на искането се търси в т. 3 на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5/2019 г., според която, ако отменителен закон е обявен за противоконституционен, това не води до възстановяване на действието на отменения закон. Оттук се прави извод, че не може да се осъществи „ефективно сътрудничество между сезиращия съд с оглед на решаването на висящото пред районния съд дело в съответствие с постановеното от конституционната юрисдикция решение“. От значение за настоящото дело обаче са и мотивите към т. 1 от посоченото тълкувателно решение. Според неговия диспозитив обявените за противоконституционни ненормативни актове, включително законите във формален смисъл (в мотивите на същото решение се говори и за закони с еднократно действие, като съотношението между двете означения подлежи на допълнително изясняване), са невалидни още от приемането им.

Трябва да се има предвид, че предназначението на изменителните разпоредби е да коригират част от съществуващата правна уредба, а на отменителните – да извадят от нея определени норми. От тази гледна точ-

ка изменителните и отменителните закони също са с еднократно действие за разлика от нормативните последици, които остават. Ако съдът продължи линията, очертана в т. 1 на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г., визираната невалидност би обхванала и нормативни актове. В този ред на разсъждения, ако отмяната на чл. 6, ал. 2 – 4 от Семейния кодекс е противоконституционна, то тя не би могла да поражда правни последици. Неприлагането на противоконституционната отменителна разпоредба изглежда възможно само по един-единствен начин – чрез прилагането на отменената (особено мнение на съдия Г. Ангелов по т. 3 на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г.). Следователно трябва да се прави разлика в правния ефект на решенията на Конституционния съд, с които той установява несъответствие с Конституцията в случаите на изменителен и на отменителен закон, които са различни. Произнасянето по настоящото искане обаче не зависи от диаметрално промененото с Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. разбиране на съда относно възстановителния ефект на неговите решения по отношение на отменени закони.

Терминът „противоконституционен“, съдържащ се в Конституцията, е родов. Този термин, поставен в конкретния контекст на едно конституционно производство, може да означава различни видове противоконституционност – както съдържателно несъответствие на законова норма или на друг акт с Конституцията (в административното право съответства на незаконосъобразен акт), така и липса на валидност – термин, използван от Конституционния съд включително при разглеждане на спор във връзка с прилагането на чл. 88, ал. 1 от Конституцията (вж. Решение № 3 от 2007 г. по к.д. № 2/2007 г.). Невалидността от своя страна може да се прояви като нищожност на акта. Член 22, ал. 3 от Закона за Конституционен съд изрично предвижда обявяване на нищожност на актовете, постановени от некомпетентен орган. Това обаче не е единствената причина за нищожност в конституционното право. Такава би била налице и при липса на ясна воля или на задължителна форма. Подобно на процесуалното законодателство, което квалифицира част от процесуалните нарушения като съществени, конституционното правосъдие също може да констатира нарушения, които водят до нищожност на правни актове. Такъв е случаят, когато в приет на първо гласуване закон въобще липсват разпоредби относно правна уредба, каквато се предлага едва преди второто обсъждане и гласуване на закона. Вследствие на приемането на такива предложения се разширява предметният обхват на закона. Тези действия нарушават както конституционната повеля за приемане на законите с две гласувания (чл. 88, ал. 1 от Конституцията), така и изискванията за

предвидимост и качество на законодателния процес.

Решение на Конституционния съд, което констатира нищожност на отменителен закон или на негови разпоредби, има установителен, а не правовъзстановителен ефект. Този ефект е двоен – при обявяване на норми на закон за противоречащи на Конституцията, макар формално те да остават част от закона, не се прилагат (съгласно чл. 151, ал. 2, изр. трето от Конституцията); при обявяване на противоконституционност на отменителен закон поради нищожност, независимо че отмяната е гласувана и обнародвана в „Държавен вестник“, нормите на отменения закон би трябвало да запазят своето юридическо действие. Когато отмяната на закон или на негови разпоредби е приета в противоречие с императивното изискване на чл. 88, ал. 1 от Конституцията, това често е единственият начин за юридическа защита. При този извод сезиращият съд би разполагал с правно основание да упражни своята юрисдикция, би трябвало да продължи производството и да се произнесе по предмета на делото – в дадения случай по исканото разрешение за сключване на брак.

Конституционен съдия:
Янаки Стоилов

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдия Соня Янкулова по Определение № 3
от 2.04.2024 г. по к.д. № 6/2024 г.

За да приеме искането за установяване на противоконституционност на § 1 ЗИДСК за недопустимо, съдът се основа на мотивите и на точка 3 от диспозитива на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5/2019 г. – липсата на възстановително действие на обявен за противоконституционен закон, който отменя действащ закон, без да дава нова правна уредба на същите обществени отношения, предмет на регулиране от отменения закон, което според съда предполага и невъзможност запитващият съд да реши висящото пред него дело в съответствие с постановеното от Конституционния съд решение. Тълкуването, установено в точка 3 на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г., Конституционният съд дава в отговор на поставен пред него въпрос „При какви условия се проявява възстановителното действие на решение на Конституционния съд, с което се обявява за противоконституционен закон, изменящ или отменящ действащ?“, породен от приложимостта на установеното с Тълкувателно решение № 22 от 1995 г. по к.д. № 25/1995 г., че „Когато Конституционният съд обяви за противоконституционен закон, с който се отменя или изменя действащ закон, последният възстановява действието си в редакцията преди отмяната или изменението от влизане в сила на решението на съда“.

Считам, че даденото в точка 3 на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. тълкуване следва да се прилага при отчитане на различията между една нормоизменяща и една нормоотменяща разпоредба (при уточнението за спецификата на нормоизменящата разпоредба, която съдържа и нормоотменяща, и нормосъздаваща част) и при отчитане на даденото в точка 2 на същото тълкувателно решение тълкуване за действието на решението на Конституционния съд по отношение на правоотношения, предмет на висящи съдебни производства.

Според мен, тълкуването в точка 3 на тълкувателното решение не отчита факта, че при нормоотменящата разпоредба, която само отменя законова разпоредба, без да създава експлицитно нова позитивно установена правна уредба, неприлагането на установената противоконституционна разпоредба, каквото е конституционното изискване на чл. 151, ал. 2, изр. 3, би могло да се осъществи единствено чрез прилагане на отменената разпоредба. При една нормоотменяща разпоредба, каквато е разпоредбата на § 1 ЗИДСК, конституционното изискване за нейното неприлагане, при установена противоконституционност, не би могло да се осъществи по начин, идентичен с начина при установена противоконституционност на една нормоизменяща разпоредба, защото просто няма какво да „не се прилага“. Именно липсата на позитивно установена приложима правна уредба (нейната отмяна) е това, което е противоконституционно и това налага неприлагането на тази противоконституционна отмяна да бъде осигурено чрез прилагане на отменената разпоредба. Противното би значело да се изключи приложимостта на чл. 151, ал. 2, изр. 3 от Конституцията към обявените за противоконституционни отменителни разпоредби (както сочи в особеното си мнение към точка 3 на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. съдия Георги Ангелов). Разпоредбата на чл. 151, ал. 2, изр. 3 от Конституцията изисква да не се прилага противоконституционната разпоредба, без да урежда в какво точно следва да се изрази това неприлагане – дали в преустановяване на правното действие на нормоизменящия противоконституционен закон, или в прилагане на отменения закон от противоконституционния отменящ закон. Конституционното изискване е да не се прилага противоконституционната уредба.

Наред с даденото в точка 3 на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. тълкуване Конституционният съд, в точка 2 на същото тълкувателно решение, изрично сочи, че „По отношение на заварените от решението на Конституционния съд неприключили правоотношения и правоотношения, предмет на висящи съдебни производства, противоконституционният закон не се прилага. Народното събрание урежда правните последици от прилагането на обявения за противоконституционен

закон“. Това разбиране Конституционният съд извежда, като приема, че „решението на Конституционния съд действа занапред, като „отнема“ регулативната способност на обявената за противоконституционна уредба и така въздейства върху правния резултат“. Съдът нито в мотивите, нито в диспозитива по точка 2 на решението установява изключение от приетото неприлагане на противоконституционния отменителен закон поради различно съдържание на конституционното понятие „не се прилага“ по отношение на обявения за противоконституционен отменителен и на обявения за противоконституционен изменителен закон, а приема, че „Конституцията очевидно цели да осуети решаването на висящото дело съобразно един твърдян противоконституционен, порочен закон и затова постановява то да бъде спрян, за да се изчака произнасянето на Конституционния съд“, както и че „Прилагането на обявения за противоконституционен закон към висящо производство е в противоречие с принципа на върховенството на Конституцията и нарушава забраната на чл. 5, ал. 1 – никой закон не може да противоречи на Конституцията, ако противоречи, той не е част от правната система, а следователно не е приложимо право – което единствено има значение за решаването на правни спорове“. Съдът приема също в мотивите на решението по точка 2, че „правната сигурност не се отнася до релативна стабилност на правния ред, основана на законност, а е сигурност, основана единствено на валиден закон“.

Така установеното в точки 2 и 3 на Тълкувателно решение № 3 от 2020 г. и обосноваването на постановеното определение за недопустимост на искането, с което съдът е сезиран, само с установеното в точка 3, считам, че лишава от възможност Конституционния съд в хипотеза като тази по настоящото дело, когато е сезиран от субект по чл. 150, ал. 2, да извърши контрол за конституционностъобразност на отменителен закон, чрез който не се създава експлицитно нова правна уредба, защото никога няма да е изпълнено изискването отговорът на искането „да има ефект за разрешаването на правния спор, по повод на който е сезиран Конституционният съд“ с оглед на приетата липса на „възстановителен ефект“. Това обаче, както приема в мотивите по точка 2 на тълкувателното решение Конституционният съд, би могло да доведе до обвързване на сезиращия съд „да разреши спора съобразно обявения за противоконституционен материален закон“, което „би означавало да се отрече принципът на върховенството на Конституцията, принципът на правната държава, принципът на непосредственото действие на конституционните разпоредби“.

По изложеното считам, че съдът трябваше да допусне за разглеждане по същество искането на сезиращия съд. Какъв би бил

резултатът от произнасянето по същество не е релевантно за допустимостта на искането.

Считам също така, че мотивите на съда относно нормотворческата свобода на законодателя по смисъла на чл. 46, ал. 3 от Конституцията са мотиви, относими към произнасянето на съда по съществуващото на спора, защото обосновават съответствието на отмяната на разпоредбите на чл. 6, ал. 2, 3 и 4 СК с Конституцията. В хипотезата на чл. 46, ал. 3 от Конституцията нормативната делегация и нормотворческата свобода на законодателя не изключват преценка за съответствие с конституционните ценности, принципи и права, между които са и легитимните правни очаквания като елемент на принципа на правовата държава. Доколкото в конкретния случай това е постигнато, е според мен въпрос за съществуващото на спора. Считам също, че мотивите на съда, свързани с преценката за осъществяване на твърдяното нарушение на чл. 88, ал. 1 от Конституцията, са мотиви, относими за преценката по съществуващото на спора и нямат отношение към въпроса за допустимостта на искането.

По изложеното подписвам определението с особено мнение.

Конституционен съдия:
Соня Янкулова

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдия **Борислав Белазелков** по **Определение № 3 от 2.04.2024 г. по к.д. № 6/2024 г. на основание чл. 32, ал. 3 от Правилника за организация на дейността на Конституционния съд**

Представям това особено мнение, тъй като не споделям крайния извод в посоченото определение на Конституционния съд (КС).

I. Предмет на делото е установяване на противоконституционност на § 1 от Закона за изменение и допълнение на Семейния кодекс (ДВ, бр. 106 от 22.12.2023 г.).

В определението се приема, че след като с цел защита на основни права на детето срещу нарушаването им от „ранни/детски“ бракове законодателят преценява, че следва да предприеме мерки от нормативно естество, които да доведат до подходяща и ефективна защита, то изпълнението на тази задача включва и промяна на позитивноправната уредба на минималната възраст на встъпващите в брак. Оспорената законодателна промяна преследва именно тази цел, поради което преценката за нейната целесъобразност е изцяло на законодателя, а не на Конституционния съд. А що се отнася до релевираното от вносителя процедурно нарушение на чл. 88, ал. 1 от Основния закон, според трайната практика на съда преценката дали направените между първо и второ гласуване предложения за промени противоречат на принципите и обхвата на законопроекта, приет на първо гласуване,

принадлежи единствено на Народното събрание, поради което също така не е задача на съда в настоящото производство да замества суверенната преценка на парламента.

II. Изцяло споделям тези съображения, но считам, че те обосновават решение за отхвърляне на искането като неоснователно, а не за неговото отклоняване. За дейността на съдилищата е от значение прецизното разграничаване на изискуемите предпоставки за надлежно сезиране на КС по реда на чл. 150, ал. 2 от Основния закон от тези за основателността на внесеното искане, в това число за изясняването на задължението на законодателя да съобразява съответствието на приеманите от него закони с Конституцията в рамките на предоставената му свобода на преценка при упражняване на неговото нормотворческо правомощие.

III. Съществуващата законова уредба на дейността на КС не изключва възможността преценката за допустимостта на отправеното искане да бъде извършена за първи път в решението по съществуващото на отправеното искане, в което се извършва и преценката за неговата основателност, когато съдът е надлежно сезиран и основателността или неоснователността на отправеното искане поражда сериозни съмнения.

Конституционен съдия:
Борислав Белазелков

2635

МИНИСТЕРСТВА И ДРУГИ ВЕДОМСТВА

МИНИСТЕРСТВО НА ЗЕМЕДЕЛИЕТО И ХРАНИТЕ

Правилник за изменение и допълнение на Правилника за устройството и дейността на Националната служба за съвети в земеделието (обн., ДВ, бр. 25 от 2022 г.; изм. и доп., бр. 100 от 2023 г.)

§ 1. В чл. 10:

1. Алинея 1 се изменя така:

„(1) Специализираната администрация е организирана във:

1. Главна дирекция „Териториални областни офиси“;

2. Главна дирекция „Мобилни общински офиси“;

3. дирекция „Анализиране, планиране и информационно осигуряване.“

2. В ал. 2 думите „дирекция „Териториални областни офиси“ се заменят с „Главна дирекция „Териториални областни офиси“.

3. В ал. 3 думите „дирекция „Мобилни общински офиси“ се заменят с „Главна дирекция „Мобилни общински офиси“.

§ 2. Член 16 се изменя така:

„Чл. 16. (1) Специализираната администрация подпомага осъществяването на правомощията на изпълнителния директор, свързани с неговата компетентност, като:

1. подпомага трансфера към земеделските стопани на научни и практически достижения в областта на земеделието и тяхното приложение в стопанствата им;

2. предоставя специализирани консултации в областта на земеделието;

3. предоставя консултации, свързани с прилагането на Общата селскостопанска политика на Европейския съюз в Република България, в т.ч. по Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. (ПРСР 2014 – 2020 г.) и Стратегическия план за развитие на земеделието и селските райони на Република България за периода 2023 – 2027 г. (СПРЗСР 2023 – 2027 г.);

4. изготвя проекти за кандидатстване по мерки от ПРСР 2014 – 2020 г. и по интервенции от СПРЗСР 2023 – 2027 г.;

5. съдейства чрез предоставяне на информация и консултации за създаване на организации на производители на земеделски продукти в съответствие с Общата селскостопанска политика на Европейския съюз;

6. организира и извършва обучение на земеделски стопани;

7. организира и провежда информационни събития, свързани с основната дейност на службата;

8. създава, поддържа и актуализира база от данни за дейността на службата с цел подпомагане на управлението и отчитането на съветническата ѝ дейност;

9. разработва и разпространява информационни материали, свързани с основната дейност на службата;

10. организира медийни изяви, свързани с основната дейност на службата;

11. извършва лабораторни изпитвания, свързани с основната дейност на службата;

12. осъществява своята дейност в сътрудничество с правителствени и неправителствени организации в областта на земеделието.

(2) Специализираната администрация се подпомага и от експерти, назначени извън утвърдената численост на персонала на НССЗ на срочни трудови договори, като средствата за техните възнаграждения, осигуровки и издръжка се осигуряват от собствени средства, получени в резултат на изпълняваните дейности при спазване на изискванията на съответните мерки и интервенции по ПРСР 2014 – 2020 г. и по СПРЗСР 2023 – 2027 г.“

§ 3. Член 17 се изменя така:

„Чл. 17. Главна дирекция „Териториални областни офиси“ чрез 27-те областни офиса провежда политиката на службата на територията на съответната област, като:

1. координира и осъществява методическо ръководство и контрол на териториалните областни офиси;

2. предоставя специализирани консултации в областта на земеделието;

3. предоставя консултации, свързани с прилагането на Общата селскостопанска политика на Европейския съюз в Република България, в т.ч. по ПРСР 2014 – 2020 г. и СПРЗСР 2023 – 2027 г.;

4. предоставя консултантски пакети съгласно условията и изискванията на мярка 2 „Консултантски услуги, услуги по управление на стопанството и услуги по заместване в стопанството“ от ПРСР 2014 – 2020 г. и на интервенция П.И.1. „Консултантски услуги и повишаване на консултантския капацитет“ от СПРЗСР 2023 – 2027 г.;

5. изготвя проектни предложения на земеделски стопани за кандидатстване по мерките от ПРСР 2014 – 2020 г. и по интервенциите от СПРЗСР 2023 – 2027 г.;

6. провежда информационно-обучителни събития, самостоятелно или в сътрудничество с научни институти, научно-приложни организации и други институции с цел трансфер на знания и технологии към земеделските стопани;

7. разпространява информационни материали, свързани с основната дейност на службата;

8. осъществява директни контакти със земеделските стопани и взаимодействия с регионалните структури на Министерство на земеделието и храните, на Държавен фонд „Земеделие“ и останалите регионални структури на държавната администрация, както и с органите на местното самоуправление и местната администрация.“

§ 4. Създава се чл. 17а:

„Чл. 17а. Главна дирекция „Мобилни общински офиси“ чрез 28-те мобилни общински офиса провежда политиката на службата на територията на общините в териториалния обхват на съответния офис и подпомага осъществяването на дейностите на службата като бенефициент по мярката 2.2 „Създаване на консултантски услуги“ по мярката 2 „Консултантски услуги, услуги по управление на стопанството и услуги по заместване в стопанството“ от ПРСР 2014 – 2020 г. и по СПРЗСР 2023 – 2027 г., като:

1. координира и осъществява методическо ръководство и контрол на мобилните общински офиси;

2. предоставя съвети и консултации в областта на земеделието и прилагането на Общата селскостопанска политика на Европейския съюз в Република България, в т.ч. за разясняване на условията за кандидатстване на земеделските стопани и условията за изпълнение на одобрени проекти по мерките от ПРСР 2014 – 2020 г. и по интервенциите от СПРЗСР 2023 – 2027 г.;

3. организира посещения на земеделски стопанства за разясняване на условията за кандидатстване по Тематична подпрограма за развитие на малки стопанства от ПРСР 2014 – 2020 г. и по интервенциите от СПРЗСР

2023 – 2027 г., в т.ч. предоставя други съвети и консултации, пряко свързани с дейността на земеделските стопанства;

4. организира и провежда изнесени приемни в населени места, попадащи в обхвата на съответния мобилен общински офис;

5. организира и провежда информационни събития в населени места, свързани с дейността на съответния мобилен общински офис и попадащи в неговия обхват;

6. изготвя, отпечатва и разпространява информационни материали в населени места, свързани с дейността на съответния мобилен общински офис и попадащи в неговия обхват;

7. осъществява директни контакти със земеделските стопани и взаимодействия с регионалните структури на държавната администрация и с органите на местното самоуправление и местната администрация.“

§ 5. Създава се чл. 17б:

„Чл. 17б. Дирекция „Анализиране, планиране и информационно осигуряване“:

1. определя и анализира външни и вътрешни фактори на влияние върху системата за съвети с цел улесняване вземането на оперативни решения и оценка на рисковете в службата;

2. идентифицира и разработва стратегически и оперативни цели за развитие на службата, които изискват дългосрочно планиране с оглед интегрирането им в конкретни стратегически и нормативни документи;

3. предлага и отчита дейности в рамките на компетенциите на службата за постигане на съгласуваност и обвързаност на политики за развитие на аграрния сектор с национални стратегии, програми и планове;

4. изготвя ежегодния доклад за дейността на службата и предоставя информация за включване в годишния доклад за състоянието и развитието на земеделието (Аграрен доклад);

5. събира и обобщава информация от всички информационни масиви и бази данни, администрирани в системата на службата, поддържа подходяща и актуална за земеделските стопани информация на интернет страницата на службата;

6. участва в разработването на информационни материали, в организирането и провеждането на информационни и информационно-образователни събития с цел трансфер на знания и иновации, свързани с основната дейност на службата;

7. извършва лабораторни изпитвания, свързани с основната дейност на службата;

8. отговаря за подготовката и изпълнението на дейности, свързани с участието на службата в международни организации;

9. разработва проектни предложения за кандидатстване на службата по процедури за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по СПРЗСР 2023 – 2027 г. и други донорски програми;

10. изготвя информации, отчети и доклади по сключени споразумения и проекти за изпълнение на дейности, финансирани от международни и национални източници.“

§ 6. Приложението към чл. 8, ал. 2 се изменя така:

„Приложение
към чл. 8, ал. 2

Обща численост на персонала в Националната служба за съвети в земеделието – 65 щатни бройки

Изпълнителен директор	1
Главен секретар	1
Финансов контролор	1
Обща администрация	13
в т.ч.	
дирекция „Административно-финансова дейност“	13
Специализирана администрация	49
в т.ч.	
Главна дирекция „Териториални областни офиси“	35
Главна дирекция „Мобилни общински офиси“	3
Дирекция „Анализиране, планиране и информационно осигуряване“	11“.

Заключителна разпоредба

§ 7. Правилникът влиза в сила от първо число на месеца, следващ месеца на обнародването му в „Държавен вестник“.

За министър:
Деян Стратев

2632

МИНИСТЕРСТВО НА ЕНЕРГЕТИКАТА

НАРЕДБА № Е-РД-04-2

от 2 април 2024 г.

за гаранциите за произход на енергията от възобновяеми източници

Г л а в а п ъ р в а

ОБЩИ ПОЛОЖЕНИЯ

Чл. 1. С наредбата се уреждат условията и редът за създаване и поддържане на системата за издаване на гаранции за произход, включително за:

1. създаване и поддържане на единен електронен регистър на гаранциите за произход;

2. издаване, прехвърляне и отмяна на гаранциите за произход на електрическа енергия, топлинна енергия и енергия за охлаждане от възобновяеми източници, биогаз и зелен водород, наричани общо „енергия от възобновяеми източници“;

3. признаване на гаранциите за произход, издадени от компетентните органи в други държави;

4. вписване в единния електронен регистър на гаранциите за произход.

Чл. 2. (1) Дейностите по създаване и поддръжане на системата за издаване на гаранциите за произход се извършват от Агенцията за устойчиво енергийно развитие, наричана по-нататък „Агенцията“.

(2) Агенцията създава и поддържа единен електронен регистър на гаранциите за произход, наричан по-нататък и „Регистъра“.

(3) Регистърът на гаранциите за произход е база от данни, управлявана от информационна система, разработена в съответствие с изискванията на Закона за електронното управление, и съдържа данни за производителите, включително наименованието и местонахождението на енергийния обект/енергийните обекти на производителя, и за издадените, прехвърлените и отменените гаранции за произход. В Регистъра се съдържат данни и за признатите от Агенцията гаранции за произход, издадени от компетентен орган на друга държава.

(4) Регистърът дава възможност за установяване на статуса на гаранцията за произход към определена дата и за проследяване историята на прехвърлянията на гаранцията за произход.

(5) Регистърът е достъпен чрез портала за предоставяне на електронни услуги на Агенцията.

(6) Агенцията взема подходящи мерки за сигурност, които осигуряват условия, при които обработваните и предаваните данни да не подлежат на неправомоерен или случаен достъп и възпроизвеждане, както и условия за физически достъп само на надлежно овластени служители в съответствие с техните функционални задължения.

(7) Агенцията съхранява Регистъра по начин, който гарантира сигурността на съдържачата се в него информация, и осигурява:

1. въвеждането на данни да се извършва само от надлежно овластени служители;

2. извършването на промени на данните за вписаните и заличени обстоятелства да не е възможно.

Чл. 3. (1) Издаването, прехвърлянето, отмяната и признаването на гаранциите за произход се извършва по електронен път чрез вписване в Регистъра.

(2) Дейностите по издаване, прехвърляне и отмяна на гаранциите за произход на енергията от възобновяеми източници се извършват от Агенцията в съответствие със стандарт CEN – EN 16325.

(3) Прехвърлянията на гаранции за произход не се вземат предвид при използването на статистически прехвърляния, съвместни проекти или съвместни схеми за подпомагане съгласно чл. 14 – 16 от ЗЕВИ.

Чл. 4. (1) Гаранцията за произход е електронен документ, който служи като доказателство пред краен клиент (потребител – купувач

за собствено ползване), че определен дял или количество от доставената му енергия е произведено от възобновяеми източници, включително че определен дял от енергията или количество енергия в общия енергиен състав на доставчика и в енергията, доставяна на клиенти по договори, предлагани като включващи енергия от възобновяеми източници, е произведено от възобновяеми източници.

(2) Гаранцията за произход се използва и за определяне на дела на енергията от възобновяеми източници в общата доставена енергия от доставчика през предходната календарна година на потребители на енергийни услуги съгласно чл. 38б, ал. 1, т. 5 от Закона за енергетиката (ЗЕ).

Г л а в а в т о р а

ИЗДАВАНЕ НА ГАРАНЦИЯ ЗА ПРОИЗХОД НА ЕНЕРГИЯТА ОТ ВЪЗОБНОВЯЕМИ ИЗТОЧНИЦИ

Чл. 5. (1) Гаранция за произход се издава на производител за произведено стандартно количество енергия от 1 MWh.

(2) Гаранцията за произход се издава само веднъж за периода на производство на енергията, но не по-късно от 12 месеца след края на месеца, през който е произведена енергията.

(3) Производител на енергия от възобновяеми източници, чиято енергия е изкупена съгласно чл. 31, ал. 5, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ), е длъжен да подаде заявление за издаване на гаранция за произход на тази енергия.

(4) Производител на енергия от възобновяеми източници, който произвежда енергия за собствено потребление, може да подаде заявление за издаване на гаранция за произход за произведената енергия за собствено потребление, когато има изградена измервателна система или средства за техническо измерване, която/които са с технически и метрологични характеристики, съответстващи на Закона за измерванията и подзаконовите нормативни актове по прилагането му и на Закона за техническите изисквания към продуктите.

Чл. 6. (1) Гаранция за произход на произведената енергия от възобновяеми източници се издава въз основа на заявление от производителя.

(2) Заявяването за издаване на гаранция за произход на произведената енергия може да бъде за един или повече календарни месеци.

(3) Заявлението се подава в Агенцията след изтичане на календарния месец или периода, в който е произведена енергията, не по-късно от:

1. десет календарни месеца след крайната дата на периода, в който енергията от възобновяеми източници е произведена от енергий-

ни обекти с обща инсталирана мощност до 30 kW включително;

2. един календарен месец след крайната дата на периода, в който енергията от възобновяеми източници е произведена от обекти извън тези по т. 1.

(4) Заявление не се подава, когато произведената енергия от възобновяеми източници е за количество, по-малко от това, за което може да бъде издадена гаранция за произход. Това количество енергия от възобновяеми източници се прибавя към енергията, произведена през първия следващ календарен месец на производство, и се посочва в заявлението по ал. 1 за произведено в месеца, в който бъде достигнато производство на 1 MWh енергия от възобновяеми източници.

(5) Когато заявената за произведена енергия от възобновяеми източници е в количество, по-голямо от това, за което може да бъде издадена гаранция за произход, остатъкът се прибавя служебно от Агенцията към енергията от възобновяеми източници, произведена през първия следващ календарен месец или период на производство.

(6) Заявлението за издаване на гаранция за произход е по образец, утвърден от изпълнителния директор на Агенцията.

Чл. 7. (1) Заявлението за издаване на гаранции за произход се подава по електронен път при условията и по реда на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги или на хартиен носител.

(2) Заявлението за издаване на гаранции за произход съдържа:

1. трите имена и ЕГН/ЛНЧ за физическите лица, съответно фирмата и код по БУЛСТАТ/ЕИК за юридическите лица и едноличните търговци;

2. местонахождението и наименованието на енергийния обект и уникалният идентификационен номер на енергийния обект по протокол от търговско измерване или данни от измерването на измервателната система или средствата за техническо измерване, когато енергията се използва за собствено потребление;

3. периодът, за който е произведена енергията от възобновяеми източници, за която се иска гаранция за произход;

4. количеството електрическа енергия, топлинна енергия и енергия за охлаждане от възобновяеми източници, биогаз и зелен водород в MWh, за което се иска издаване на гаранции за произход по протокол за търговско измерване на измервателната система или средствата за техническо измерване.

(3) Към заявлението се прилагат:

1. двустранно подписани протоколи за търговско измерване, издадени от оператора на електроразпределителна или електропреносна мрежа, оператора на топлопреносната мрежа или от оператора на газопреносната

или газоразпределителната мрежа, към която е присъединен енергийният обект;

2. документи, удостоверяващи, че произведените количества зелен водород отговарят на определението по § 1, т. 24д от допълнителните разпоредби на ЗЕ;

3. документ за платена такса, определена с тарифата по чл. 75, ал. 1 от Закона за енергийната ефективност (ЗЕЕ).

(4) Когато подадено заявление за издаване на гаранция за произход е за количеството енергия от възобновяеми източници, което е за собствено потребление, производителът подава към заявлението данни от измервателната система или средствата за техническо измерване за периода по чл. 6, ал. 3, т. 1 или 2.

Чл. 8. Подадените заявления и приложенията към тях се проверяват за съответствие с изискванията на чл. 7 в 10-дневен срок от постъпването им.

Чл. 9. (1) Когато се установи, че заявлението или приложението към него не отговаря на изискванията, на заявителя се изпраща искане за отстраняване на допуснатите нередовности в 14-дневен срок от получаването му.

(2) Когато нередовностите не бъдат отстранени в срока по ал. 1, изпълнителният директор на Агенцията със заповед отказва издаването на гаранциите за произход по съответното заявление.

(3) Заповедта за отказ може да бъде оспорена по реда на Административнопроцесуалния кодекс в 14-дневен срок от съобщаването ѝ на заинтересованото лице.

Чл. 10. (1) Когато подаденото заявление за издаване на гаранции за произход отговаря на изискванията на тази наредба, изпълнителният директор на Агенцията се произнася със заповед и гаранциите се издават чрез вписване в Регистъра в 14-дневен срок от постъпване на заявлението или от отстраняване на нередовностите по него.

(2) За всяка гаранция за произход на енергията от възобновяеми източници в Регистъра се вписва следната информация:

1. данните по чл. 7, ал. 2, т. 1 за производителя и идентификационен номер на енергийния обект;

2. възобновяемият източник, използван за производство на енергията;

3. началната и крайната дата на производство на енергията от възобновяеми източници;

4. вид на произведената енергия от възобновяеми източници: електрическа енергия, топлинна енергия, енергия за охлаждане от възобновяеми източници, биогаз или зелен водород;

5. наименование, местоположение, вид и обща инсталирана мощност на енергийния обект;

6. дата на въвеждане на енергийния обект в експлоатация;

7. дата и място на издаване на гаранцията;

8. уникален идентификационен номер на гаранцията;

9. период на валидност на гаранцията;

10. използвана схема за подпомагане – оперативна и/или инвестиционна помощ.

Г л а в а т р е т а

ПРЕХВЪРЛЯНЕ НА ГАРАНЦИЯ ЗА ПРОИЗХОД НА ЕНЕРГИЯТА ОТ ВЪЗБНОВЯЕМИ ИЗТОЧНИЦИ

Чл. 11. (1) Гаранцията за произход на енергията от възобновяеми източници може да се прехвърля независимо от енергията от възобновяеми източници, за която е издадена, но само веднъж на краен клиент.

(2) Издадената гаранция за произход на електрическата енергия от възобновяеми източници за количеството изкупена електрическа енергия по преференциални цени се прехвърля от производителя на обществения доставчик, съответно на крайния снабдител.

(3) Издадената гаранция за произход на електрическата енергията от възобновяеми източници за количеството електрическа енергия, за което се предоставят премии, се прехвърля на Фонд „Сигурност на електроенергийната система“.

(4) Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ прехвърля на търговец на електрическа енергия, производител, оператор на организиран борсов пазар на електрическа енергия, доставчик от последна инстанция, краен снабдител, който сключва сделки с крайни клиенти, присъединени към електроенергийната система, гаранциите за произход за съответния месец пропорционално на размера на средствата от цената и/или компонентата от цена по чл. 30, ал. 1, т. 17 от ЗЕ, дължими от съответното лице за същия месец.

(5) Извън случаите по ал. 2, 3 и 4 гаранциите за произход на енергията от възобновяеми източници могат да се прехвърлят на:

1. купувач по договор за покупко-продажба на енергия от възобновяеми източници;

2. купувач по договор за покупко-продажба на гаранции за произход;

3. по споразумение за прехвърляне на гаранции за произход.

(6) Гаранциите по ал. 5 могат да се прехвърлят към регистър на друга държава членка или краен клиент в друга държава членка.

Чл. 12. (1) Прехвърлянето на гаранция за произход на енергията от възобновяеми източници може да бъде заявено в заявлението по чл. 7 или след издаването на гаранцията за произход в срока на нейната валидност, но не по-късно от 21 дни преди крайната дата на валидност на гаранцията за произход.

(2) Заявлението за прехвърляне на гаранция за произход е по образец, утвърден от изпълнителния директор на Агенцията.

Чл. 13. (1) Заявлението за прехвърляне на гаранция за произход на енергията от възобновяеми източници се подава от притежателя на гаранцията за произход.

(2) Заявлението за прехвърляне на гаранция за произход на енергията от възобновяеми източници се подава по електронен път при условията и по реда на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги или на хартиен носител.

(3) Към заявлението за прехвърляне се прилага:

1. документ, удостоверяващ сделката по прехвърляне на гаранцията за произход;

2. документ за платена такса, определена с тарифата по чл. 75, ал. 1 от ЗЕЕ.

Чл. 14. (1) Когато се установи, че заявлението за прехвърляне на гаранция за произход или приложение към него не отговаря на изискванията, на заявителя се изпраща искане за отстраняване допуснатите нередовности в 7-дневен срок от получаването му.

(2) Когато нередовностите не бъдат отстранени в срока по ал. 1, изпълнителният директор на Агенцията със заповед отказва прехвърлянето на гаранциите за произход по съответното заявление.

(3) Заповедта за отказ може да бъде оспорена по реда на Административнопроцесуалния кодекс в 14-дневен срок от съобщаването ѝ на заинтересованото лице.

Чл. 15. Когато подаденото заявление за прехвърляне на гаранции за произход отговаря на изискванията на тази наредба, изпълнителният директор на Агенцията издава заповед и гаранцията се прехвърля чрез вписване в Регистъра в 14-дневен срок от постъпване на заявлението или от отстраняване на нередовностите по него.

Г л а в а ч е т в ъ р т а

ВАЛИДНОСТ И ОТМЯНА НА ГАРАНЦИЯ ЗА ПРОИЗХОД НА ЕНЕРГИЯТА ОТ ВЪЗБНОВЯЕМИ ИЗТОЧНИЦИ

Чл. 16. Гаранцията за произход на енергията от възобновяеми източници е със срок на валидност 12 месеца след крайната дата на периода, в който енергията от възобновяеми източници е произведена.

Чл. 17. (1) Гаранцията за произход на енергията от възобновяеми източници може да бъде използвана само веднъж и се отменя, след като бъде използвана.

(2) Гаранцията за произход на енергията от възобновяеми източници е използвана, когато е прехвърлена на краен клиент или с нея е доказан делът на енергия от възобновяеми източници в общия енергиен състав на доставчика на енергия.

(3) Гаранцията за произход, която не е прехвърлена на краен клиент до изтичане на срока по чл. 16, може да се използва от доставчика в срок до 18 месеца от крайната

дата на периода, в който съответната единица енергия от възобновяеми източници е произведена, за доказване на дела на енергията от възобновяеми източници в общия му енергиен състав.

(4) За целите на чл. 38б, ал. 1, т. 5 от ЗЕ гаранциите за произход се отменят най-късно 6 месеца след крайната дата на тяхната валидност.

(5) Количеството енергия от възобновяеми източници, съответстващо на гаранции за произход, прехвърлени на трета страна от доставчика на електрическа енергия, се изважда от дела на енергията от възобновяеми източници в неговия енергиен състав.

(6) Гаранции за произход, неизползвани до 18 месеца след крайната дата на периода, в който съответната единица енергия от възобновяеми източници е произведена, се използват в изчислението на остатъчния енергиен микс на Република България.

(7) Заявлението за отмяна на гаранции е по образец, утвърден от изпълнителния директор на Агенцията.

Чл. 18. (1) Изпълнителният директор на Агенцията отменя гаранция за произход със заповед при подаване на съответно заявление или установяване на основание за отмяна.

(2) При прехвърляне на гаранции за произход към краен клиент гаранциите са използвани и отмяната им се извършва служебно.

(3) За целите на чл. 38б, ал. 1, т. 5 от ЗЕ доставчикът на енергия подава заявление за отмяна в срок до 18 месеца от крайната дата на периода, в който съответната единица енергия от възобновяеми източници е произведена. С едно заявление може да се поиска отмяната на гаранции за произход по приложен списък. Заявлението се подава по електронен път при условията и по реда на Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги или на хартиен носител.

(4) При отмяна на гаранция за произход, която е прехвърлена към краен клиент в друга държава членка, и направено искане за издаване на удостоверение за отмяна изпълнителният директор на Агенцията издава такова удостоверение заедно със заповедта за отмяна.

Г л а в а п е т а

ПРИЗНАВАНЕ НА ГАРАНЦИИ ЗА ПРОИЗХОД НА ЕНЕРГИЯ ОТ ВЪЗОБНОВЯЕМИ ИЗТОЧНИЦИ, ИЗДАДЕНИ ОТ КОМПЕТЕНТНИ ОРГАНИ В ДРУГИ ДЪРЖАВИ

Чл. 19. (1) Агенцията признава гаранциите за произход на енергия от възобновяеми източници, издадени от компетентните органи в другите държави – членки на Европейския съюз.

(2) Агенцията може да откаже признаването на гаранции за произход, издадени от компе-

тентните органи в другите държави – членки на Европейския съюз, когато не е изпълнено някое от изискванията на чл. 34, ал. 1 от ЗЕВИ.

(3) Агенцията за устойчиво енергийно развитие признава гаранции за произход, издадени от трета държава, когато Европейският съюз е сключил с тази трета държава споразумение за съвместно признаване на гаранции за произход, издадени съответно в Европейския съюз и от съпоставими системи в тази трета държава, и само в случаите на пряк внос или износ на енергия.

Чл. 20. (1) Лице, което иска признаване в Република България на гаранция за произход на енергията от възобновяеми източници, издадена в друга държава – членка на Европейския съюз, или трета държава, подава заявление за признаване в Агенцията.

(2) Агенцията извършва служебна проверка на обстоятелствата по преписката, като може да изиска информация от съответния орган, издал гаранцията за произход, по електронна поща или чрез официално запитване за потвърждаване на информацията.

(3) Изпълнителният директор на Агенцията издава заповед за признаване или за отказ от признаване на съответните гаранции за произход в срок до 14 дни след приключване на проверката по ал. 2.

(4) Всеки отказ за признаване на гаранции за произход се мотивира.

(5) Заповедта за отказ може да бъде оспорена по реда на Административнопроцесуалния кодекс в 14-дневен срок от съобщаването ѝ на заинтересованото лице.

Чл. 21. (1) Изпълнителният директор на Агенцията уведомява незабавно министъра на енергетиката за всеки влязъл в сила отказ за признаване на гаранции за произход и предоставя допълнителна информация, когато такава е поискана.

(2) Министърът на енергетиката уведомява Европейската комисия за всеки влязъл в сила отказ и основанията за него.

(3) Гаранциите за произход на енергията от възобновяеми източници, издадени от компетентните органи в другите държави – членки на Европейския съюз, или трета държава, се признават, в случай че след нотифициране по ал. 7 Европейската комисия приеме решение, изискващо тези гаранции за произход да бъдат признати.

Чл. 22. Признаването на гаранция за произход на енергията от възобновяеми източници, издадена в друга държава – членка на Европейския съюз, или трета държава по чл. 19, ал. 3 – член на Асоциацията на издаващите органи, се извършва чрез автоматично вписване в Регистъра след електронна комуникация между регистрите на двете държави по определен протокол.

Г л а в а ш е с т а

ЕДИНЕН ЕЛЕКТРОНЕН РЕГИСТЪР

Чл. 23. (1) Всеки производител на енергия от възобновяеми източници, който подава заявление за издаване на гаранции за произход, подава искане за регистрация на обект и производител в Регистъра.

(2) Искането за регистрация се подава при първо заявяване на издаването на гаранции за произход от производител на енергия от възобновяеми източници и се прилага към заявлението за издаване на гаранциите за произход.

(3) Искането за регистрация е по образец, утвърден от изпълнителния директор на Агенцията, и съдържа:

1. данни за производителя – трите имена и ЕГН/ЛНЧ за физическите лица, съответно фирмата и код по БУЛСТАТ/ЕИК за юридическите лица и едноличните търговци, както и постоянен адрес за физическите лица, съответно седалище и адрес на управление за юридическите лица и едноличните търговци;

2. данни за представляващите лица;

3. данни за кореспонденция;

4. наименование на енергийния обект съгласно протокола от търговско измерване на оператора на съответната мрежа, към която е присъединен обектът;

5. местонахождение на енергийния обект;

6. допълнителна информация за енергийния обект, включително информация за изграждането/монтажа на енергийния обект, предназначение на използваната енергия от възобновяеми източници – за собствено потребление и/или покупко-продажба по споразумения за закупуване на енергия от възобновяеми източници, търговия между партньори, покупко-продажба на енергия чрез директен електропровод;

7. вид на възобновяемия източник и технология на производство;

8. инсталирана мощност на съоръженията за производство на енергия от възобновяеми източници по видове произведена енергия, като за фотоволтаични електрически централи се посочва общата мощност на модулите в kWp и общата изходяща мощност на инверторите в kW;

9. дата на присъединяване към съответната мрежа;

10. данни за уникалния идентификационен номер на енергийния обект по протокол от търговското измерване;

11. използвани схеми за подпомагане – оперативна и/или инвестиционна помощ.

(4) Към искането за регистрация се прилагат:

1. разрешението за ползване или удостоверение за въвеждане в експлоатация в съответствие с изискванията на Закона за устройство на територията или декларация по чл. 151, ал. 10, изречение второ от Закона за устройство на територията;

2. еднолинейна схема или документ за местонахождението на средствата за търговско измерване и/или средствата за техническо измерване, отговарящи на изискванията по отношение на средствата за търговско измерване.

(5) При промяна на данните и обстоятелства по ал. 3 производителят е длъжен да подаде в Агенцията уведомление в 7-дневен срок от настъпване на промяната.

Чл. 24. (1) Лицата, на които се прехвърлят гаранции за произход, подават искане за регистрация за прехвърляне на гаранции за произход по образец, утвърден от изпълнителния директор на Агенцията. Искането за регистрация съдържа:

1. данни на лицето – трите имена и ЕГН/ЛНЧ за физическите лица, съответно фирмата и код по БУЛСТАТ/ЕИК за юридическите лица и едноличните търговци, както и постоянен адрес за физическите лица, съответно седалище и адрес на управление за юридическите лица и едноличните търговци;

2. данни за представляващите лица;

3. данни за кореспонденция.

(2) Когато данните по ал. 1, т. 1 се подават от физическо лице, което не е български гражданин, или юридическо лице, което няма регистрация в Република България, се представя документ/и, с който/които се удостоверяват обстоятелствата по ал. 1.

(3) При промяна в заявените данни лицето по ал. 1 уведомява Агенцията в 7-дневен срок от настъпване на промяната.

Чл. 25. (1) Агенцията може да извършва проверки за съответствието на данните, обстоятелствата и представените документи по подаденото искане за регистрация служебно, както и да извършва проверки на място.

(2) При осъществяване на дейността по ал. 1 държавните органи, енергийните предприятия, търговците с енергия от възобновяеми източници и длъжностните лица са длъжни да оказват необходимото съдействие на Агенцията.

Чл. 26. (1) Агенцията извършва вписвания и заличавания в Регистъра въз основа на подадени заявления и заповеди на изпълнителния директор на Агенцията.

(2) Вписванията и заличаванията в Регистъра се извършват в срок до 5 работни дни от издаването на съответната заповед или подаване на заявление за регистрация.

(3) Вписването и заличаването на обстоятелствата се извършва въз основа на данните, съдържащи се в документите, представени пред Агенцията или служебно събрани от нея, постановените актове на изпълнителния директор на Агенцията, както и въз основа на служебно изпратен или подаден от заинтересовано лице акт на съда или на компетентен държавен орган.

(4) Грешки и непълноти, допуснати при вписване или заличаване, включително при несъответствие между данните, отразени в

заявлението, и данните в приложенията към него, се отстраняват чрез ново вписване, съответно заличаване.

(5) Заличаванията се правят по начин, позволяващ проследяване на всички записи.

Чл. 27. Не могат да бъдат изисквани от лицата доказателства за обстоятелства, вписани в Регистъра.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 1. С наредбата се въвеждат изисквания на Директива 2009/28/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2009 г. за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници и за изменение и впоследствие за отмяна на директиви 2001/77/ЕО и 2003/30/ЕО (ОВ, L 140/16 от 5 юни 2009 г.) и на Директива (ЕС) 2018/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 11 декември 2018 г. за насърчаване използването на енергия от възобновяеми източници (ОВ, L 328/82 от 21 декември 2018 г.).

§ 2. Разпоредбите на наредбата, които се отнасят за държавите – членки на Европейския съюз, се прилагат и за държавите – страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство.

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 3. Отменя се Наредба № РД-16-1117 от 2011 г. за условията и реда за издаване, прехвърляне, отмяна и признаване на гаранциите за произход на енергията от възобновяеми източници, издадена от министъра на икономиката, енергетиката и туризма (обн., ДВ, бр. 84 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 54 от 2012 г., бр. 24 от 2013 г. и бр. 42 от 2015 г.).

§ 4. Наредбата се приема на основание чл. 35, ал. 4 от Закона за енергията от възобновяеми източници.

§ 5. Подадените към датата на влизане в сила на настоящата наредба заявления за издаване, прехвърляне и отмяна на гаранции за произход за произведена електрическа енергия и топлинна енергия и енергия за охлаждане се довършват по досегашния ред.

§ 6. Разпоредбата на чл. 11, ал. 4 по отношение на крайните снабдители се прилага считано от 1 юли 2024 г.

Министър:
Румен Радев

2541

НЕОФИЦИАЛЕН РАЗДЕЛ**ДЪРЖАВНИ ВЕДОМСТВА,
УЧРЕЖДЕНИЯ, ОБЩИНИ
И СЪДИЛИЩА****МИНИСТЕРСТВО
НА РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ
И БЛАГОУСТРОЙСТВОТО****ЗАПОВЕД № РД-02-15-42
от 2 април 2024 г.**

В Министерството на регионалното развитие и благоустройството е постъпило писмо с вх. № АУ13-12(50)/11.03.2024 г., допълнено с писмо вх. № АУ13-12(52)/28.03.2024 г. от Държавно предприятие „Национална компания „Железопътна инфраструктура“ относно поземлен имот с идентификатор (ПИ с ид.) 47593.7.440 (стар № по КВС 000440) в землището на с. Медковец, община Медковец, област Монтана, засегнат от предвиданото ново трасе на железопътната линия Видин – София, участък Видин – Медковец.

При извършена служебна проверка на одобрената проектна документация и предвид писмо изх. № ПО2_48(2)/7.03.2024 г. и Удостоверение изх. № Уразни 010/7.03.2024 г. на кмета на община Медковец се установи следното:

Подробният устройствен план – парцеларен план (ПУП – ПП) за териториите, необходими за изграждане на железопътната линия Видин – София, участък Видин – Медковец, разположен в землището на с. Медковец, община Медковец, област Монтана, от проект км 84+687 до проект км 89+884 е одобрен със Заповед № РД-02-15-112 от 20.07.2023 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството (ДВ, бр. 67 от 2023 г.).

ПИ с ид. 47593.7.440 (стар № от КВС 000440) е включен в графичната част (лист 7/8) на ПУП – ПП за землището на с. Медковец, община Медковец, област Монтана, одобрен със Заповед № РД-02-15-112 от 20.07.2023 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството, като в плана не е отбелязан неговият номер.

ПИ с ид. 47593.7.440 граничи с ПИ с ид. 47593.8.9, 47593.7.13 и 47593.7.481, видно от действащата КККР за землището на с. Медковец, община Медковец.

ПИ с ид. 47593.7.440 не е включен в Регистъра на засегнатите имоти и площи за отчуждение и в Списъка на поземлените имоти и части от имоти, разположени в обхвата на ограничителните строителни линии на железопътната инфраструктура.

ПИ с ид. 47593.7.440 (стар № от КВС 000440) е публична общинска собственост, собственик – Община Медковец, с трайно предназначение на територията – земеделска, с начин на трайно ползване „за селскостопански, горски, ведомствен път“, категория – 3, с обща площ 1688 м², трайно засегната площ – 144 м², остатъчна площ – 1544 м².

Предвид гореизложеното и на основание чл. 62, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) допускам поправка на очевидна фактическа грешка в Заповед № РД-02-15-112 от 20.07.2023 г.,

издадена от министъра на регионалното развитие и благоустройството, като в Регистъра на засегнатите имоти и площи за отчуждение се чете, че от новото трасе на железопътната линия Видин – София, участък Видин – Медковец, се засяга и ПИ с ид. 47593.7.440 (стар № от КВС 000440), разположен в землището на с. Медковец, община Медковец, област Монтана, и представляващ публична общинска собственост, собственик – Община Медковец, с трайно предназначение на територията – земеделска, с начин на трайно ползване „за селскостопански, горски, ведомствен път“, категория – 3, с обща площ 1688 м², трайно засегната площ – 144 м², остатъчна площ – 1544 м². ПИ с ид. 47593.7.440 частично попада в обхвата на ограничителната строителна линия на железопътната инфраструктура.

Настоящата заповед е неразделна част от Заповед № РД-02-15-112 от 20.07.2023 г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството.

На основание чл. 62, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 129, ал. 4 и 5 от ЗУТ настоящата заповед да се обнародва в „Държавен вестник“ и да се публикува на интернет страницата на Министерството на регионалното развитие и благоустройството.

На основание чл. 62, ал. 2 от АПК заповедта подлежи на обжалване от заинтересуваните лица пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от обнародването ѝ в „Държавен вестник“ чрез Министерството на регионалното развитие и благоустройството.

Министър:
А. Цеков

2634

**ВЪРХОВЕН
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД****ЗАПОВЕД № РД-06-64
от 26 март 2024 г.**

На основание чл. 151, ал. 4 от Закона за кредитните институции във връзка с чл. 6 от Наредба № 5 от 14.02.2008 г. за условията и реда за включване и изключване във/от списъка на вещите лица по чл. 151, ал. 4 от Закона за кредитните институции разпореждам:

I. Утвърждавам списък на вещите лица по чл. 151, ал. 4 от Закона за кредитните институции, както следва:

1. Димитрина Димитрова Захарина, специалност: „Финанси и кредит“, с адрес: София, бул. Константин Величков № 157 – 159, ет. 1, офис 3, тел.: 02/920-46-70, електронен адрес: office@zaharinovanexia.com.

2. Стоян Димитров Стоянов, специалност: „Счетоводна отчетност“, с адрес: София, ж.к. Студентски град, ул. Акад. Николай Стоянов № 13А, ет. 3, ап. 2, 3, тел. 0888/50-40-95.

II. Настоящата заповед да бъде изпратена за обнародване в „Държавен вестник“ и да се публикува на интернет страницата на съда.

Председател:
Г. Чолаков

2580

ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ НА ОБЛАСТ ВАРНА

ЗАПОВЕД № РД-24-7706-67
от 26 март 2024 г.

На основание чл. 129, ал. 4 във връзка с ал. 3, т. 1 от ЗУТ одобрява проект на подробен устройствен план (ПУП) – парцеларен план (ПП) за обект: „Кабелна линия 20 kV от МКРУ, монтирано до съществуващ СРС на ВЕЛ 20 kV „Вълчи дол Юг“, намиращ се в ПИ 12574.501.1706, гр. Вълчи дол, до БКТП в ПИ 70175.11.14, в землището на гр. Суворово, област Варна“. Трасето на кабелната линия засяга следните поземлени имоти (ПИ): в гр. Суворово, община Суворово, област Варна: ПИ 70175.19.28, ПИ 70175.174.8, ПИ 70175.11.32, ПИ 70175.11.29 и ПИ 70175.11.12; в гр. Вълчи дол, община Вълчи дол, област Варна: ПИ 12574.47.60, ПИ 12574.47.161 и ПИ 12574.46.160.

На основание чл. 215, ал. 1 и 4 от ЗУТ заповедта подлежи на обжалване от заинтересованите лица в 30-дневен срок от обнародването и в „Държавен вестник“ чрез областния управител на област с административен център Варна пред Административния съд – Варна.

Областен управител:
А. Андреева

2620

ОБЩИНА СЕПТЕМВРИ

РЕШЕНИЕ № 100
от 23 февруари 2024 г.

На основание чл. 21, ал. 1, т. 11 и 12 и ал. 2 от ЗМСМА, чл. 127, ал. 6 във връзка с чл. 136, ал. 6 от ЗУТ, протокол за проведено на 28.12.2023 г. обществено обсъждане и протокол на ОЕС № 2 от 7.02.2024 г., Решение I, Общинският съвет – Септември, одобрява проект за изменение на общия устройствен план (ОУП) на община Септември за имоти, както следва по землища:

– с. Горно Вършило, м. Валога, имоти с идентификатори 16732.118.34 и 16732.118.40 – земеделски територии, с допустима промяна на предназначението, с параметри за предимно производствена устройствена зона „Пп“;

– гр. Септември, м. Адата, имот с идентификатор 66264.11.562 – земеделски земи, за промяна на предназначението в смесена многофункционална устройствена зона „Смф“.

На основание чл. 215, ал. 1 във връзка с чл. 127, ал. 12 от ЗУТ решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от обнародването в „Държавен вестник“ чрез Общинския съвет – Септември, до Административния съд – Пазарджик.

Възлага изпълнението на кмета на община Септември.

Председател:
К. Тодорин

2612

89. – Националната агенция за приходите, Териториална дирекция – София, отдел „Публични вземания“, съобщава, че на основание чл. 253 от ДОПК с постановление за възлагане на недвижим имот изх. № С240032-091-0000139/13.02.2024 г. възлага на Н.С.С. с ЕГН 8101****1 следния недвижим имот, а именно: самостоятелен обект в сграда с идентификатор 51500.505.105.1.46, с адрес: к.к. Слънчев бряг, община Несебър, ул. Първа № 1, ет. 4, ап. 1, с предназначение: жилище, апартамент, с брой нива на обекта: 1, с площ по документ: 110,60 кв. м, ведно със съответния процент ид. части от общите части на сградата и от правото на строеж съгласно документ за собственост. 2630

5. – Софийският университет „Св. Климент Охридски“ обявява конкурси за *професори* по професионално направление: 3.1. Социология, антропология и науки за културата (Социология – Историческа социология) – един за нуждите на ФФ; 4.3. Биологически науки (Клетъчна биология) – един за нуждите на БФ; *доценти* по професионално направление: 3.6. Право (Граждански процес) – един за нуждите на ЮФ; 3.6. Право (Наказателнопроцесуално право) – един за нуждите на ЮФ; 1.3. Педагогика на обучението по... (Дидактика на обучението по музика, Методика на обучението по музика, Задължително пиано) – един за нуждите на ФНОИ; 8.3. Музикално и танцово изкуство (Постпродукция за видео, Аудиовизуален дизайн, Музика и реклама, Подкаст) – един за нуждите на ФНОИ; 4.3. Биологически науки (Физиология на растенията – симбиотични взаимоотношения при растенията) – един за нуждите на БФ; *главен асистент* по професионално направление 1.3. Педагогика на обучението по... (Методика на обучението по математика и физика) – един за нуждите на ДИУУ, всички със срок за подаване на документи 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Списъкът с необходимите документи е определен в Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Климент Охридски“. Документи се подават в ректората, Информационен център, отдел „Човешки ресурси“, стая № 2, София 1504, бул. Цар Освободител № 15, тел. 02/986-11-83. Приемно време от 15 до 17 ч. Документи могат да се подават и електронно (за информация: www.uni-sofia.bg). 2610

98. – Университетът по архитектура, строителство и геодезия – София, обявява конкурси за заемане на академични длъжности, както следва: професор в област на висше образование 5. Технически науки, професионално направление 5.7. Архитектура, строителство и геодезия, направление „Земна механика и фундиране“, за нуждите на катедра „Геотехника“ – един; доцент в област на висше образование 5. Технически науки, професионално направление 5.7. Архитектура, строителство и геодезия, научна специалност „Земеустройство и опазване на земеделски земи, вкл. управление на имоти“, за нуждите на катедра „Устойчиво земеползване и управление на имоти“ – един; главен асистент в област на висше образование 5. Технически науки, професионално направление 5.7. Архитектура, строителство и геодезия, научна специалност „Хидромелиоративно строителство“,

за нуждите на катедра „Хидротехника и хидро-мелиорации“ – един, всички със срок 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Документи по конкурсите се подават в отдел „Човешки ресурси“, кабинет № 202, сграда ректорат, бул. Христо Смирненски № 1, София, тел. 02/866 90 54.

2633

1. – Медицинският университет – София, Медицински факултет, обявява конкурс за един главен асистент в област на висшето образование 7. Здравеопазване и спорт по професионално направление 7.1. Медицина и научна специалност „Вътрешни болести“ за нуждите на Катедрата по пропедевтика на вътрешните болести на база УМБАЛ „Александровска“ със срок 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Документи и справки – София 1431, бул. Св. Георги Софийски № 1, в секретариата на Катедрата по пропедевтика на вътрешните болести, ет. 3, тел. 02/9230 723.

2568

2. – Медицинският университет – София, Медицински факултет, обявява конкурс за един главен асистент в област на висшето образование 7. Здравеопазване и спорт по професионално направление 7.1. Медицина и научна специалност „Неонатология“ за нуждите на Катедрата по акушерство и гинекология на база СБАЛАГ „Майчин дом“ със срок 2 месеца от обнародването на обявата в „Държавен вестник“. Документи и справки: София 1431, ул. Здраве № 2, СБАЛАГ „Майчин дом“, Катедра по акушерство и гинекология, ет. 1, стая № 113, тел. 02/9172 376.

2569

3. – Медицинският университет – София, Медицински факултет, обявява конкурс за един главен асистент в област на висшето образование 7. Здравеопазване и спорт по професионално направление 7.1. Медицина и научна специалност „Акушерство и гинекология“ за нуждите на Катедрата по акушерство и гинекология на база СБАЛАГ „Майчин дом“ със срок 2 месеца от обнародването на обявата в „Държавен вестник“. Документи и справки: София 1431, ул. Здраве № 2, СБАЛАГ „Майчин дом“, Катедра по акушерство и гинекология, ет. 1, стая № 113, тел. 02/9172 376.

2570

4. – Медицинският университет – София, Медицински факултет, обявява конкурс за един главен асистент в област на висшето образование 4. Природни науки, математика и информатика по професионално направление 4.3. Биологически науки и научна специалност „Биохимия“ за нуждите на Катедрата по медицинска химия и биохимия – сектор „Медицинска биохимия“, със срок 2 месеца от обнародването на обявата в „Държавен вестник“. Документи и справки: София 1431, ул. Здраве № 2, Катедра по медицинска химия и биохимия – сектор „Медицинска биохимия“, Медико-биологичен комплекс, ет. 3, стая № 344, тел. 02/91 72 656.

2571

5. – Медицинският университет – София, Медицински факултет, обявява конкурс за един главен асистент в област на висшето образование 4. Природни науки, математика и информатика по професионално направление 4.2. Химически науки и научна специалност „Биоорганична химия, химия на природните и биологически

физиологично активни вещества“ за нуждите на Катедрата по медицинска химия и биохимия – сектор „Медицинска химия“, със срок 2 месеца от обнародването на обявата в „Държавен вестник“. Документи и справки: София 1431, ул. Здраве № 2, Катедра по медицинска химия и биохимия – сектор „Медицинска биохимия“, Медико-биологичен комплекс, ет. 3, стая № 344, тел. 02/91 72 656;

2572

6. – Медицинският университет – София, Медицински факултет, обявява конкурс за един доцент в област на висшето образование 7. Здравеопазване и спорт по професионално направление 7.1. Медицина и научна специалност „Акушерство и гинекология“ за нуждите на Катедрата по акушерство и гинекология на база СБАЛАГ „Майчин дом“ със срок 2 месеца от обнародването на обявата в „Държавен вестник“. Документи и справки: София 1431, ул. Здраве № 2, СБАЛАГ „Майчин дом“, Катедра по акушерство и гинекология, ет. 1, стая № 113, тел. 02/9172 376.

2573

7. – Медицинският университет – София, Медицински факултет, обявява конкурс за един доцент в област на висшето образование 7. Здравеопазване и спорт по професионално направление 7.1. Медицина и научна специалност „Педиатрия“ за нуждите на Катедрата по педиатрия на база Клиника по нефрология и хемодиализа към СБАЛДБ „Проф. д-р Иван Митев“ със срок 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Документи и справки: София 1606, бул. Акад. Иван Гешов № 11, Личен състав на СБАЛДБ „Проф. д-р Иван Митев“, тел. 02/81 54 297.

2574

8. – Медицинският университет – София, Медицински факултет, обявява конкурс за един доцент в област на висшето образование 7. Здравеопазване и спорт по професионално направление 7.1. Медицина и научна специалност „Педиатрия“ за нуждите на Катедрата по педиатрия на база Клиника по детска онкохематология към УМБАЛ „Царица Йоанна“ – ИСУЛ, със срок 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Документи и справки: София 1606, бул. Акад. Иван Гешов № 11, Личен състав на СБАЛДБ „Проф. д-р Иван Митев“, тел. 02/81 54 297.

2575

9. – Медицинският университет – София, Медицински факултет, обявява конкурс за един доцент в област на висшето образование 7. Здравеопазване и спорт по професионално направление 7.1. Медицина и научна специалност „Физиотерапия, курортология и рехабилитация“ за нуждите на Катедрата по физикална медицина и рехабилитация към МБАЛНП „Свети Наум“, със срок 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Документи и справки: София 1431, бул. Г. Софийски № 1, Клиника по физикална медицина и рехабилитация – УМБАЛ „Александровска“, тел. 02/9230 332.

2576

339. – Медицинският университет – София, Фармацевтичен факултет, с решения на Академичния съвет (протоколи № 40 от 29.01.2024 г. и № 43 от 29.03.2024 г.) обявява следните конкурси: професор – един, в област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика,

професионално направление 4.2. Химически науки, за нуждите на преподаването по физиокохимия с колоидна химия и фармакокинетика в катедра „Химия“ на Фармацевтичния факултет при МУ – София; професор – един, в област на висше образование 7. Здравеопазване и спорт, професионално направление 7.3. Фармация, по научна специалност „Фармацевтична химия“, за нуждите на катедра „Фармацевтична химия“ на Фармацевтичния факултет при МУ – София; главен асистент – двама, в област на висше образование 7. Здравеопазване и спорт, професионално направление 7.3. Фармация, по научна специалност „Фармацевтична химия“, за нуждите на катедра „Фармацевтична химия“ на Фармацевтичния факултет при МУ – София. В двумесечен срок от обнародването на обявата в „Държавен вестник“ кандидатите могат да подават заявление и документи във Фармацевтичния факултет, 1000 София, ул. Дунав № 2, стая № 125. За справки – тел. 02 987 98 74, <http://mu-sofia.bg/>. 2609

458. – Пловдивският университет „Паисий Хилендарски“ обявява конкурси за академичните длъжности: *доцент* по: област на висше образование 1. Педагогически науки, професионално направление 1.2. Педагогика (Теория на възпитанието и дидактика – Иновативни образователни модели) към Педагогическия факултет – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 1. Педагогически науки, професионално направление 1.3. Педагогика на обучението по ... (Теория и методика на физическото възпитание в детската градина) към Биологическия факултет – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.1. Филология (Български език (Съвременен български език) към Филологическия факултет – един, със срок 3 месеца; област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика, професионално направление 4.3. Биологически науки (Екология и опазване на екосистемите) към Биологическия факултет – един, със срок 3 месеца; област на висше образование 5. Технически науки, професионално направление 5.1. Машинно инженерство (Автоматизация на инженерния труд и системи за автоматизирано проектиране) към Физико-технологичния факултет – един, със срок 3 месеца; област на висше образование 9. Сигурност и отбрана, професионално направление 9.1. Национална сигурност (Сигурност на Балканите, външна политика и дипломатия) към Факултета по икономически и социални науки – един, със срок 2 месеца; *главен асистент* по: област на висше образование 1. Педагогически науки, професионално направление 1.3. Педагогика на обучението по... (Методика на формиране на математическите представи в детската градина) към Педагогическия факултет – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 1. Педагогически науки, професионално направление 1.3. Педагогика на обучението по... (Теория и методика на физическото възпитание и спортната тренировка) към Биологическия факултет – двама, със срок 2 месеца; област на висше образование 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.1. Филоло-

гия (Съвременен български език – Морфология) към Филологическия факултет – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.1. Социология, антропология и науки за културата (Социология на политиката и модерните институции) към Философско-историческия факултет – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право (Граждански процес) към Юридическия факултет – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.8. Икономика (Икономически теории) към Факултета по икономически и социални науки – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика, професионално направление 4.5. Математика (Математически анализ) към Физико-технологичния факултет – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика, професионално направление 4.6. Информатика и компютърни науки (Информатика) към Факултета по математика и информатика – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика, професионално направление 4.6. Информатика и компютърни науки (Информатика – Визуализация на данни) към Факултета по математика и информатика – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика, професионално направление 4.6. Информатика и компютърни науки (Информатика – Клъстерни системи) към Факултета по математика и информатика – един, със срок 2 месеца; област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика, професионално направление 4.6. Информатика и компютърни науки (Информатика – Софтуерни технологии) към Факултета по математика и информатика – един, със срок 2 месеца от датата на обнародването в „Държавен вестник“. Документи се подават в ректората, Пловдив, ул. Цар Асен № 24, стая № 120, тел. 032/261 408. 2629

199. – Шуменският университет „Епископ Константин Преславски“ обявява конкурси за: *професор* в област на висше образование 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.4. Религия и теология (Библеистика – Нов Завет) – един, със срок на подаване на документи 3 месеца от обнародването в „Държавен вестник“; *доцент* в област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика, професионално направление 4.1. Физически науки (Физика на кондензираната материя) – един, със срок на подаване на документи 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“; *главен асистент* в област на висше образование 1. Педагогически науки, професионално направление 1.3. Педагогика на обучението по... (Методика на обучението по природознание и родинознание) – един; област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика, професионално направление 4.2. Химически науки (Теоретична химия) – един; област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика, професионално

направление 4.4. Науки за Земята (Физическа география и ландшафтознание) – един; област на висше образование 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.1. Филология (Германски езици – Съвременен английски език) – един; област на висше образование 2. Хуманитарни науки, професионално направление 2.1. Филология (Българска литература – Стара българска литература) – един; област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.5. Обществени комуникации и информационни науки (Журналистика) – един, всички със срок на подаване на документи 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Документи се подават в ректорската канцелария на ШУ, Шумен, ул. Университетска № 115, корпус 1, каб. 107. За информация: тел. 054/830 495, вѣтр. 203. 2595

281. – Институтът по металознание, съоръжения и технологии с Център по хидро- и аеродинамика „Акад. Ангел Балеvски“ при БАН – София, обявява конкурс за заемане на академична длъжност *доцент* в научна област 5. Технически науки, професионално направление 5.6. Материали и материалознание по научна специалност „Материалознание и технология на машиностроителните материали“ – един за нуждите на Научна секция № 6 „Високопорести метални материали“ към института със срок 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Документи се приемат в института, София, бул. Шипченски проход № 67, отдел „Организация и управление на човешките ресурси“, тел. 02/4626228. 2604

1. – Националният институт по метеорология и хидрология – София, обявява допълнителен конкурс за прием на докторанти в НИМХ за учебната 2023/2024 г. в съответствие с Решение № 441 от 22 юни 2023 г. на Министерския съвет и Заповед № НД-04-12 от 14.03.2024 г. на генералния директор на НИМХ по докторска програма „Метеорология“ в професионално направление 4.4. Науки за Земята от област на висше образование 4. Природни науки, математика и информатика по теми: „Спътникови приложения за анализ и прогноза на състоянието на растителна земна повърхност“ – една редовна докторантура в група „Дистанционни измервания“ към секция „Числено моделиране“ в департамент „Прогнози и информационно обслужване“; „Изграждане на автоматизирана система за дългосрочна прогноза на времето в България за адаптация към климатичните промени“ – една редовна докторантура в секция „Морски и специализирани прогнози“, департамент „Прогнози и информационно обслужване“, и по тема „Асимилация на данни в регионалния нехидростатичен числен модел за

прогноза на времето AROME-BG“ – една задочна докторантура в секция „Числено моделиране“, департамент „Прогнози и информационно обслужване“, със срок 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Документи се подават в деловодството на НИМХ, София, бул. Цариградско шосе № 66; за справки: тел. +359 2 462 4628. 2611

50. – Институтът по животновъдни науки – Костинброд, към Селскостопанската академия – София, обявява конкурс за заемане на академична длъжност *доцент* в професионално направление 6.3. Животновъдство, научна специалност „Овцевъдство и козевъдство“ – един, със срок 2 месеца от обнародването в „Държавен вестник“. Документи се подават в ЦА на ССА, ул. Суходолска № 30, тел. 02/8127560. 2579

Районният съд – Благоевград, съобщава на Шеруан Абдула Ибрахим, гражданин на Република Ирак, роден на 10.01.1991 г., с неизвестен адрес в страната и в чужбина, да се яви в съда като ответник по гр.д. № 700/2024 г., заведено от Валерия Валентинова Иванова, с правно основание чл. 127а, ал. 2 и 4 от СК, за получаване на съобщение по реда на чл. 131 ГПК ведно с препис от исковата молба и приложенията към нея в двуседмичен срок от обнародване на обявлението в „Държавен вестник“. Ако въпреки публикацията ответникът не се яви в съда за получаване на съдебните книжа, съдът ще му назначи особен представител. 2626

Районният съд – Велико Търново, съобщава на ответника Агнеса Иванова Шестакова, с неизвестен адрес в Република Чехия, да се яви в двуседмичен срок от обнародване на обявата в „Държавен вестник“ в канцеларията на Великотърновския районен съд, за да получи препис от исковата молба и приложенията към нея по гр.д. № 703/2024 г. по описа на съда, подадена от Лъчезар Иванов Лазаров. В случай че не се яви, за да получи съдебните книжа в указания срок, съдът ще ѝ назначи особен представител на основание чл. 48, ал. 2 ГПК. 2625

Казанлъшкият районен съд, гражданска колегия, III състав, призовава Мд Самим Ашраф – индийски гражданин, да получи искова молба и приложенията към нея по образуваното по молба на Недка Трифонова Михалева гр.д. № 433/2024 г. в деловодството на РС – Казанлък, в едномесечен срок от обнародването в „Държавен вестник“. Ако до изтичане на срока Мд Самим Ашраф не се яви да получи книжата, съдът ще му назначи особен представител. 2638

Адрес на редакцията: 1169 София, пл. Народно събрание № 2, тел. 02 939-35-17

e-mail: dv_official@parliament.bg, dv_unofficial@parliament.bg

Електронна страница на „Държавен вестник“: <http://dv.parliament.bg>

IBAN номерът на банковата сметка на „Държавен вестник“ е:

BG10BNBG96613100170401, BIC на БНБ – BNBGBGSD

Печат: „Алианс Принт“ – ЕООД, София 1592, ул. Илия Бешков № 3

ДЪРЖАВЕН ВЕСТНИК

ISSN 0205 – 0900